

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 433

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἦχος δ'

Ὁ Πατὴρ ἠὲ δόκησεν· ὁ
Λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἡ
Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐναν-
θρωπήσαντα. Ἀστὴρ μη-
νύει· Μάγοι προσκυνοῦσι·
Ποιμένες θαυμάζουσι καὶ ἡ
κτίσις ἀγάλλεται.

Ὁ Οἶκος, ἦχος πλ. δ'

Τὴν ἀπαρχὴν τῶν Ἐ-
θνῶν, ὁ οὐρανὸς Σοι προσε-
κόμισε, τῷ κειμένῳ Νηπίῳ
ἐν φάτνῃ, δι' ἀστέρος τοὺς
Μάγους καλέσας· οὓς καὶ
κατέπληττεν, οὐ σκῆπτρα
καὶ θρόνοι, ἀλλ' ἐσχάτη
πτωχεῖα· τί γὰρ εὐτελέστε-
ρον σπηλαίου ; τί δὲ τα-
πεινότερον σπαργάνων ; ἐν
οἷς διέλαμψεν, ὁ τῆς Θεότη-
τός Σου πλοῦτος Κύριε δό-
ξασι Σοι.

Θεὸς τὸ τεχθέν, ἡ δὲ Μήτηρ Παρθένος.
Τί μείζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἡ κτίσις ;

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις Ὑμῖν, εἰρήνη καὶ ἔλεος ἀπὸ Θεοῦ παρ' ὑμῶν δὲ εὐχή διάπυρος πατρική καὶ εὐλογία.

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε».

Ἐφθάσαμεν, χάριτι θείᾳ, εἰς τὴν ἱερὰν καὶ πανσεβάσμιον ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τὴν μεγάλην ταύτην Ἑορτὴν ἡ Μητὴρ Ἐκκλησία ἀπὸ ἡμερῶν τεσσαράκοντά προϋπαντῶσα, διὰ καταλλήλου νηστείας καὶ συναφῶν ἱερογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ καταλλήλων ᾠσμάτων προδιαθέτει ἡμᾶς, ἵνα ἐν καθαρότητι ψυχῆς καὶ σώματος προσκυνήσωμεν ἐπαξίως τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν σαρκωθέντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ἡ Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ Μητρόπολις τῶν Ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν πασῶν τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὰ διάφορα ἀξιωμακόμενα θαυμάσια γεγονότα τοῦ Μεσσιακοῦ κοσμοσωτηρίου ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ ὧν διηγεῖται ἡ ἱερὰ Εὐαγγελικὴ Ἱστορία. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἱεροὶ ποιηταὶ καὶ οἱ καλλικέλαδοι μουσουργοὶ συνέθεσαν καὶ ἐτόνισαν θεοπνεύστως διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην μελωδικώτατα ᾠσματα, γέμοντα θείων ἐννοιῶν καὶ ἐκφράζοντα τὰς πλέον ὑπερφυεῖς δογματικὰς ἀληθείας, ὥστε τὸ μέγα τοῦτο κοσμοϊστορικὸν γεγονός τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως νὰ ἐξυμνῆται καὶ ἐξαίρηται κατὰ τρόπον ὄντως ὑπέρτερον πάσης ἄλλης, μετὰ τὴν θείαν Ἀνάστασιν, Δεσποτικῆς Ἑορτῆς.

Δυστυχῶς, καὶ ὥς μὴ ὥφειλε, καὶ πάλιν ἐφέτος ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι θὰ ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην τῶν Χριστουγέννων Ἑορτὴν ἐν ἐκκλησιαστικῇ διαιρέσει, ἐνεκα τῆς **κατηραμένης** ἐορτολογικῆς καινοτομίας, τὸ ἄθεσμον καὶ τὸ συνοδικῶς πανορθόδοξως κατεγνωσμένον τῆς ὁποίας πλειστάκις διὰ πολλῶν καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀπεδείχθη. Καὶ ἐφ' ὅσον συνεχίζεται ἡ θλιβερὰ αὕτη ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις, ἥτις ὁμολογουμένως διακυβεύει σοβαρῶς τὴν ὀρθόδοξον ἰδεολογικὴν ἀκεραιότητα τῆς φιλτάτης Ἑλληνικῆς ἡμῶν Πατρίδος, νέφος βαρύτατον θλίψεως θὰ ἐπικάθηται εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ ἄλγος βαθὺ θὰ συνέχῃ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐκάστοτε Ἑορτῇ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐλλείπει ἐκκλησιαστικῆς «Εἰρήνης», τὴν ὁποίαν ὁ ὑπὲρ ἡμῶν Νηπιάσας Θεὸς ἐξ οὐρανοῦ κατήλθεν ἵνα ἐγκαθιδρύσῃ ὡς θείαν «εὐδοκίαν» ἐπὶ γῆς.

Ὅπως ὁμως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ πράγματα, ὅς ἐπιρρίψωμεν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν καὶ ὅς μὴ παύωμεν ἡμέρας καὶ νυκτὸς εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Τὴν δὲ λαμπρὰν καὶ πανίερρον τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως Ἑορτὴν ὅς ἐπιτελέσωμεν μετὰ πάσης πνευματικῆς ἐξάρσεως καὶ εὐφροσύνης. Ὡς δοξολογήσωμεν ὡς οἱ Ἄγγελοι **«ψυχαῖς καθαραῖς καὶ ἄρρυπώτοις χεῖλεσι»** τὸ θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, καὶ κάμπτοντες γόνυ σώματος καὶ ψυχῆς ὅς ἀσπασθῶμεν τὰ σπάργανα, τὰ ὁποῖα ἡ ἄπειρος Ἀγαθότης ὑπὲρ ἡμῶν κατεδέξατο ἐν σπηλαίῳ καὶ ἐν φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθεῖσα, ἵνα λάβωμεν παρ' Αὐτῆς **«Εἰρήνην»**· εἰρήνην τριπλὴν, πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς ἑαυτούς· **εἰρήνην**· ὡς θείαν **«εὐδοκίαν»** **«πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν»**. Ὡς προσφέρωμεν μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως εἰλικρινοῦς, ὡς οἱ ἀγαθοὶ Ποιμένες καὶ οἱ

Μάγοι, τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης τεχθέντα οὐρανό-πεμπτον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δωροφοροῦντες ἀντὶ σμύρνης τὴν νέκρωσιν τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, ἀντὶ λιβάνου προσευχὰς καὶ δεήσεις ἐν εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι βίου, καὶ ἀντὶ χρυσοῦ φιλαδελφίαν καὶ πᾶσαν ἀγαθοεργίαν πρὸς τοὺς ἐμπεριστάτους ἀδελφούς ἡμῶν, ἵνα οὕτω τύχωμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐν Χριστῷ τῷ ἐνανθρωπήσαντι Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Γένοιτο.

Ὁ Ἀριεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ. τῆς Ἑλλάδος

† ὁ Γαρδικίου ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 473

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18)31-12-63

Π ρ ὃ ς

*Τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοὺς ἀγωνιζομένους
τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα*

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τὸ 1963 δύει. Μετὰ τοῦ Οὐρανοβάμονος Παύλου καὶ ἡμεῖς ὡς εἰπώμεν πρὸς ἀλλήλους· «νῦν ἐγ-γύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν· ἡ νῦν προέκοψεν ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικε... ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐ-σχημόνως περιπατήσωμεν...». (Ρωμ. 13,11). «Οἱ πονηροὶ καὶ οἱ γόητες» τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, «προ-κόπτουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β. Τιμόθ.3, 13). Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὸ τέλος ἡ ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες», (Φιλιπ. 3,18), ὑπερεπληθύνθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπεθρασύνθησαν ἐπικινδύνως κατὰ τὴν ἐν σιῶσαν τοῦ χρόνου περίοδον. Ἡ ὀρθοδοξία βαλλομένη πανταχόθεν κινδυνεύει. Τὸ Ἑλληνι-κὸν Ἔθνος κληδωνίζεται ἐπίσης ἐπικινδύνως.

Διὰ τοῦτο αἱ εὐθύναι ἡμῶν, οἷτινες ἐκλήθημεν «κλήσει ἁγίᾳ» εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐπηξημέναι. Ὡς «ἐνδυθῶμεν ὅθεν τὴν πα-νοπλίαν τοῦ Θεοῦ» καὶ ὡς ἀντιπαρταχθῶμεν «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας πρὸς τοὺς κοσμοκρά-τορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφεσ. 6,11). Ὡς μὴ φοβηθῶμεν τὴν πλυθὺν αὐτῶν, διότι «εἰ καὶ ἐν σαρκὶ περιπατῶμεν σὺ κατὰ σάρκα σιρατενόμεθα· τὰ γὰρ ὅπλα τῆς σιρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων... καθαίρουντες ΠΑΝ ΥΨΩ-ΜΑ ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ». (Β. Κορινθ. 10,3).

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας «ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία» ἀλλ' ἔχομεν τὴν δια-βεβαίωσιν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν «ὅπου πλεονάζει ἡ ἁμαρτία, ὑπερπερισσεύει ἡ χάρις» (Ρωμ. 5,20). Ἡ δὲ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἀήττητος.

Τῆς χάριτος ταύτης εἶδε νὰ γίνωμεν μέτοχοι πάντες, ὅπως ἀξιωθῶμεν νὰ ἐορτάσωμεν θεορέστως τὰς ἁγίας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων εἰς πολλὰς περιόδους ἐτῶν, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀρχάντου Ἐκκλησίας Του.

Ὁ Πρόεδρος
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
ΚΩΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΑΧΩΝ

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

«Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α', 21)

Ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πατρικὴν εὐλογίαν ὁ Ἰακώβ, πορευόμενος εἰς Μεσοποταμίαν καὶ θέλων κατὰ τὴν ὁδὸν, εἰς τὸ βασιλεῦμα τοῦ ἡλίου νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὸν τόπον ὅπου εὐρέθη, ἔπεσε καὶ ἐκοιμήθη· ἔκλεισεν εἰς ὕπνον τὰ μάτια τοῦ σώματος, πλὴν ἀνοίξεν ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς εἰς θέαμα οὐρανίων ἀποκαλύψεων. Εἶδε μίαν κλίμακα τῆς ὁποίας ἡ κορυφή ἦτο ἐστηρικμένη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ ἄλλη ἄκρα ἔφθανεν εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀγγέλους· τῶν ὁποίων ἄλλοι ἀνέβαινον καὶ ἄλλοι κατέβαινον.

Εἰς τοιαύτην θεωρίαν ἐξυπνῶντας ἐκστατικὸς ὁ Πατριάρχης «ὡς φοβερός (εἶπεν) ὁ τόπος οὗτος»· μάλιστα αὐτὸς εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ μυστηριώδης ἐκεῖνη κλίμαξ προεικόνιζε τὸ μέγα, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἀφθαστον Μυστήριον τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, παραδόξως γεννηθέντος ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, περὶ τῆς ὁποίας εὐαγγελίζεται πρὸς τὸν Ἰωσήφ ὁ Ἀρχάγγελος· «τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν».

Ἡ παρακοὴ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἐχώρισε ὁλότελα τὴν γῆν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ἐμάκρυνε πολλὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἔκλεισε διὰ πάντα τὴν πύλην τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ, εἶναι ἡ μακαρία ἐκεῖνη κλίμαξ, ὅπου πάλιν ἤνωσε τὰ ἐπίγεια μὲ τὰ οὐράνια, ὅπου πάλιν ἐφιλίωσε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, ὅπου πάλιν ἥνοιξε τὴν κεκλεισμένην πύλην τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀνάβασις καὶ κατάρβασις τῶν ἀγγέλων διὰ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, εἶναι ἡ ἀνάβασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πρὸς τὴν θείαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἔγινε Θεός, καὶ ἡ κατάρβασις τῆς θείας φύσεως πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος. «Ὁ βῆθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ!», ἀναφωνῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν μακάριον Παῦλον. Χριστιανοί, τοῦτο τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας, ἀνάμεσα εἰς ὅσα καλὰ ἔκαμεν ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἐξαιρέτως φανερώνει τὴν ἄκραν θείαν εὐσπλαγχνίαν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. «Τοσοῦτον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε» (Ἰωάν. γ' 16).

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς τὸν παρουσιάζει ὡσάν ἓνα ἡμερον καὶ καλὸν ποιμένα, «Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός» (Ἰωάν. 10,13), ὅπου διὰ νὰ εὔρη τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, βάνει καὶ τὴν ψυχὴν του· «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Καὶ φέρει τὴν ἀφορμὴν ὁ Ἀπόστολος· διότι λέγει, αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ τέλος τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας· διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος, διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. «Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον

ἁμαρτωλοὺς σῶσαι». (Α' Τιμόθ. 1,15).

Πρόβατον πλανεμένον εἰς τὴν ἀπώλειαν ἦτο ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ἐφαίνετο νὰ λέγῃ καθ' ἐκάστην μὲ τὸ στόμα τοῦ Δαβὶδ πρὸς τὸν Θεόν· «ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλόν σου» (Ψαλ. 118). Τότε ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καταβαίνων ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θείας Του δόξης, ἔγινεν ἄνθρωπος μὲ σχῆμα ἐνὸς καλοῦ ποιμένος, καὶ ἀφίνοντας τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα πρόβατα, δηλαδὴ τὰ ἐννέα τάγματα τῶν μακαρίων ἀγγέλων, εἰς τὸν Οὐρανόν, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ζητήσῃ τοῦτο τὸ πλανεμένον! **Τί δὲν ἔκαμε! τί δὲν ἔπαθε διὰ νὰ τὸ εὔρῃ! ἐπείνασεν, ἐδίψησεν, ἐκοπίασεν, ἰδρώσεν αἷμα, ἐσταυρώθη, ἀπέθανε, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ εὔρῃ μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἀδου ἐκεῖ ὅπου τὸ ἐξώρισεν ἡ παρακοή.** Ἴδετε μὲ ποῖον ζῆλον, μὲ ποῖαν γλυκύτητα τὸ ζητεῖ! ἐγὼ δὲν βλέπω εἰς ὅλην τὴν Εὐαγγελικὴν Ἱστορίαν ἓνα ἁμαρτωλόν, τὸν ὅποιον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μὴν ἐκέρδιζε μὲ ὅλην τὴν πραότητα καὶ καλωσύνην, χωρὶς καμμίαν βίαν καὶ ὀργήν. Διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν Ματθαῖον, τὸν ἀρχιτελώνην, Ζακχαῖον καὶ τοὺς ἄλλους Φαρισαίους, ἐκαλεῖτο εἰς τὰς οἰκίας των, κατεδέχετο νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μαζί τους. Μάλιστα πρὸς ἐκείνους ποὺ τὸν κατέκριναν διὰ τοῦτο, λέγοντας πρὸς τοὺς μαθητάς του «διατί μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει ὁ Διδάσκαλος ὧμων;», συνηθίζε νὰ λέγῃ, πῶς οἱ ἄρρωστοι ἔχουν ἀνάγκην λατροῦ, ὅπου θέλει νὰ εἰπῇ, πῶς οἱ ἁμαρτωλοὶ μάλιστα χρειάζονται νὰ ἔχουν εἰς τὴν οἰκίαν των τὸν Σωτῆρα. Διὰ νὰ κερδίσῃ ἐκείνην τὴν περίφημον ἁμαρτωλὸν τῆς Πόλεως καὶ τὰς ἄλλας πόρνas, ποὺ τὸν ἤλειψαν μὲ τὸ μύρον, δὲν τοὺς ὠνείδισε, δὲν τὰς ἐφοβέρισε, τὰς ἐδέχθη, τὰς συνεχώρησεν. Διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν μοιχαλίδα ἐκείνην, ὅταν ὅλοι τὴν κατέκριναν, Αὐτὸς μόνον δὲν τὴν κατέκρινε καὶ τὴν ἀπέλυσε συγχωρημένην. Διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν Σαμαρεῖτιδα, δὲν τῆς ἠλεγξε τὰς ἁμαρτίας τῆς περασμένης ζωῆς της. ἀλλὰ μὲ ἐπιτήδιον τρόπον τὴν ἠνάγκασε μόνῃ της, νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μετανοήσῃ, μάλιστα νὰ τὸν κηρύξῃ εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας διὰ Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν... ἔνιψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰούδα, τοῦ τὰς ἐσπόγγισε, τὸν ὠνόμασε φίλον, ἄφησε νὰ τὸν φιλήσῃ ἐκεῖνος ὁ ἀσεβής, τὴν ὥραν ποὺ τὸν ἐπρόδιδεν εἰς τῶν ἐχθρῶν του τὰς χεῖρας, ὅπου τὸν ἐπρόδιδεν εἰς θάνατον. Ὁ ἄκρα εὐσπλαγχνία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ζητεῖ νὰ κερδίσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, διότι «ἦλθεν ἁμαρτωλοὺς σῶσαι»!

Μὲ τὴν ἰδίαν εὐσπλαγχνίαν ζητεῖ καὶ σέ, καὶ κάθε ἁμαρτωλόν, πλανεμένον πρόβατον, ὁ καλὸς Ποιμὴν τῶν προβάτων. Ἐκεῖνη ἡ συγκίνησις, ποὺ κάποιες φορὲς σοῦ κεντᾷ τὴν καρδίαν, ἐκεῖνος ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἐκεῖνος ὁ φόβος τῆς κολάσεως, ὅπου σοῦ ἔρχεται καμμίαν φορὰν εἰς τὸν νοῦν, ἐκεῖνη ἡ ἀρρωστίαι ποὺ σὲ θλίβει, ἐκεῖνη ἡ συμφορὰ ποὺ σοῦ ἐπανέρχεται, ἐκεῖνη

ἡ ἁγία Διευργία εἰς τὴν ὁποίαν παραστήσεις, ἐκεῖνος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀκούεις, τί ἄλλο εἶναι παρὰ μιὰ κρυφὴ τῆς εὐσπλαγγνίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ σὲ ζητεῖ, ποὺ σὲ κρᾶζει εἰς μετάνοιαν ; « Ἀδὰμ ποῦ εἶ ; » φαίνεται νὰ σὲ λέγει· πρόβατον ἀπολωλὸς ποῦ πλανᾶσαι ;..... »

Συγκιὰ ἄκαρπος εἶναι ἕνας ἁμαρτωλὸς χριστιανὸς, μέσα εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, φύλλα, φαντασίαν πίστεως ἔχει καρπὸν, ἔργα πίστεως δὲν ἔχει Ὁ πλούσιος δὲν κάνει καρπὸν ἐλεημοσύνης· μάλιστα κάνει ἀδικίας καὶ ἀρπαγὰς. Ὁ πτωχὸς δὲν κάνει καρπὸν ὑπομονῆς· μάλιστα κάνει κλοπὰς καὶ ἐπιπορκίας. Ὁ ἱερεὺς δὲν κάνει καρπὸν καλοῦ παραδείγματος, μάλιστα κάνει σκάνδαλα καὶ ταραχὰς..... παροργίζεται ἡ θεία Δικαιοσύνη, ἔκκοπον, λέγει, τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον... Ὅχι ἀποκρίνεται ἡ θεία εὐσπλαγγνία· μακροθύμησον ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, ἴσως καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς μετανοήσῃ, ἴσως καὶ τὸ πλανεμένον πρόβατον ἐπιστραφῇ—ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι». Εἰς χώραν ξένην εὐρίσκεται ὁ ἄσωτος υἱός... ἄλλ' εἰς ἑαυτὸν ἑλθὼν, μόλις ἐγνώρισε τὸ σφάλμα του,... «ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ εὐσπλαγγνίσθη, καὶ δραμὸν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν». «Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρωτὴν, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας», ἃς ἔχη τὴν πρώτην του τιμὴν,... ὅτι νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη».

Τώρα ποῖος εἶσαι σὺ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ τόσον σκληροτράχηλος ὅπου δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς μετάνοιαν· ἀκούων πόση εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ εὐσπλαγγνία ;.. Ἀνάστα, ἄσωτε υἱέ, ἐγὼ σὲ βεβαιῶνω πῶς θέλει σὲ δεχθῇ μετὰ χαρᾶς «ὁ καλὸς Ποιμὴν», ὁ φιλόστοργος Πατήρ, μετ' ἀγάπην, μετ' ἔλεος... Ἔχε τὰς ἁμαρτίας τῆς πόρνῃς, τοῦ τελώνου καὶ τοῦ ληστοῦ. *Σὲ βεβαιῶνω δι' αὐτὴν τὴν ἁγίαν σάρκα, ὅπου ἔλαβεν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, δι' αὐτὰ τὰ δάκρυα ὅπου χύνει μικρὸν βρέφος ἐπάνω εἰς μίαν φάντην, μέσα εἰς ἕνα σπῆλαιον τῆς Βηθλεέμ· σὲ βεβαιῶνω δι' αὐτὸ τὸ γάλα ποὺ θηλάζει ἀπὸ τὴν Μητέρα του τὴν Παρθένον Μαρίαν, δι' αὐτὸ τὸ χαριτωμένον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, ὅπου θέλει νὰ εἰπῇ Σωτήρ, «αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. »*

Μήτε τοῦτο εἶναι χωρὶς μυστήριον, πῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς γεννᾶται ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Μιχαίου, «καὶ σὺ Βηθλεέμ, οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, μὴ ὀλιγοστὸς εἶ, τοῦ εἶναι ἐν χιλιᾶσιν Ἰούδα ; ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ» (Κεφ. Ε'). Ἰουδαία μεθερμηνεύεται ἐξομολόγησις. Βηθλεέμ οἶκος ἄρτου, τὰ ὁποῖα ἀλληγοροῦμενα σημαίνουν, πῶς ὁποῖος ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας θέλει νὰ εὕρῃ τὸν Χριστόν, ἃς ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἱερὰν ἐξομολόγησιν· ἃς ὑπάγῃ εἰς τὴν Βηθλεέμ, δηλαδὴ ἃς πλησιάσῃ εἰς τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον, ὅπου εἶναι ὁ οἶκος τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς...

Καὶ λοιπὸν, Χριστιανοί, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, καὶ νὰ εὕρωμεν τὸν Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἃς ἀκολουθήσωμεν τοὺς τρεῖς ἐκείνους εὐλαβεῖς Μάγους. Ἐκεῖνοι ἐπεριπατοῦσαν, ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ ἕνα ἀστέρα, ὅπου τότε ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἔδειχνε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός, «καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ Ἀνατολῇ προήγεν αὐτούς, ἕως οὗ ἑλθὼν ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον» (Ματθ. β', 9). Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀστέρα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸν νόμον τῆς Χάριτος, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ προφήτης «λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβους μου». (Ψαλμ. 128). Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μας διὰ νὰ βλέπωμεν πῶς ἀκριβῶς περπατοῦμεν, φῶς εἰς τοὺς δρόμους μας, διὰ νὰ μὴ χανώμεθα εἰς τὴν πλάνην τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς. Οἱ Μάγοι ὡς ἐφθασαν καὶ εἶδον τὸ θεῖον ἐκεῖνο παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς Μητρὸς αὐτοῦ, ἔπεσαν μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ προσεκύνησαν, ἀνοιξαν τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν καὶ τοῦ ἐχάρισαν δῶρα, χρυσάφι, λίβανι καὶ σμύρναν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἦτο συνήθεια νὰ ἐνταφιάζονται οἱ νεκροί, θεία νεύσει κινούμενοι, νὰ τὸν γνωρίσουν μετὰ τὸ χρυσάφι ὡς Βασιλέα, μετὰ τὸ λίβανι ὡς Θεόν, καὶ μετὰ τὴν σμύρναν ὡς θνητὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἡμεῖς παραγενόμενοι εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ μετάνοιαν διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ τὸν προσφέρωμεν ὡσὰν τρία δῶρα, πρῶτον, χρυσάφι· τὴν καρδίαν μας ὡσὰν χρυσάφι καθαρὰν ἀπὸ κάθε κακὴν ἐπιθυμίαν, ἀπὸ κάθε αἰσχρὸν λογισμόν· δευτέρον, ἕνα πνεῦμα, ὡσὰν τὸ λίβανι ἀναμμένον εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, καὶ ὡσὰν λίβανι νὰ πέμπῃ μετὰ τὴν εὐλάβειαν ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς. Τρίτον σμύρναν· τὴν νέκρωσιν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μετὰ τὴν συντριβὴν καὶ κατάνυξιν· ἢ ἄλλως, ἐλεημοσύνην, προσευχὴν, δάκρυα μετανόιας· αὗται εἶναι αἱ προετοιμασίαι τῆς ἀληθινῆς ἐξομολογήσεως, τῆς ἀξίας μεταλήψεως.

Οἱ Μάγοι ἀφοῦ προσεκύνησαν τὸν Χριστόν, δὲν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸν αὐτὸν δρόμον ὅπου ἦλθον, ἀλλ' ἄλλαξαν ἄλλον, καὶ ἐστράφησαν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν «δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν»· τοῦτο, τοῦτο εἶναι τὸ ἀναγκαϊότερον ποὺ πρέπει νὰ κάνωμεν καὶ ἡμεῖς. Ὅταν αὐτὰς τὰς ἁγίας ἡμέρας ἐξομολογηθῶμεν καὶ μεταλάβωμεν, δὲν πρέπει νὰ γυρίσωμεν πάλιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν δρόμον ποὺ ἦλθομεν· ὅχι «δι' ἄλλης ὁδοῦ»· νὰ ἀλλάξωμεν δρόμον, νὰ ἀλλάξωμεν ἡθὴ, νὰ ἀλλάξωμεν ζωὴν· «δι' ἄλλης ὁδοῦ». Μὴ στραφῶμεν εἰς τὰ πρῶτα πάθη, μὴ εἰς τὰς πρώτας ἁμαρτίας, μὴ εἰς τὴν πρώτην ἀπώλειαν «δι' ἄλλης ὁδοῦ»· ἃς πιάσωμεν τὸν ἄλλον δρόμον τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. *Μὲ ὀλίγα λόγια, ἃς ἀφήσωμεν ἐκεῖνον τὸν δρόμον τῆς κακῆς μας συνηθείας, ὅπου μᾶς ἔφερε εἰς τὴν κόλασιν, ἃς περιπατήσωμεν τὸν ἄλλον, μῆς τελείας διορθώσεως, ὅπου μᾶς φέρει εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν.*

Θεὲ Παντοδύναμε, Θεὲ Πάνσοφε, Θεὲ ὑπεράγαθε !.. ἡ ἀγάπη Σου ἔκαμε τὸ μεγαλύτερον καὶ ὠραιότερον ἔργον τῆς ἐνσάρκου Σου οἰκονο-

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Ἐλευθέρα Μετάφρασις)

Δώδεκα ἦσαν ἀκόμη οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Ἰησοῦν μαθηταί. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον ὡς πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ὡς ὄνομα ἄγνωστος ἦτο τότε. Ἡ δὲ Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡτο καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς. Τί λοιπὸν εἶπε καὶ ἀνεφώνησε προφητικῶς ὁ Κύριος ἐνώπιον τῆς οἰκουμένης ὅλης ἀπὸ ἀσέβειαν κυριευμένης; *«Ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»*. Καθὼς θέλεις τοῦτον βασάνιζε τὸν λόγον, καὶ θὰ ἴδῃς ἔκλαμπρον τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ. Διότι δὲν εἶναι τοῦτο θαυμαστὸν μόνον, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας του ἐπεξέτεινεν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν του ἀπόρρητον, καὶ ἀπόρρητον, ἐνῶ ἀπὸ τοιούτους ἐνοχλεῖται καὶ πιέζεται πολέμους. Εἶδες προορήσεως ἀλήθειαν; Εἶδες ἀποτελέσματος δύναμιν; Εἶδες λόγους διαλάμποντας διὰ τῶν πραγμάτων, καὶ δύναμιν ἀπροσμάχητον, ἡ ὁποία μὲ δύναμιν περισσὴν τὰ πάντα κατορθώνει; *«Οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν»*. Τέσσαρες μόνον εἶναι λέξεις. Ἀλλὰ μὴ παρατρέξῃς ταύτας ἐπιπολαίως, ἀλλ' ἀνάπτυξέ τας μὲ τὸν νοῦν σου, καὶ ἐννόησον πόσον μέγα εἶναι τὸ νὰ γεμίῃ τὴν ὑφήλιον εἰς χρόνον ὀλίγον ἀπὸ τόσας Ἐκκλησίας, τὸ νὰ μεταβάλῃ τόσα ἔθνη, τὸ νὰ μεταπίσῃ τόσους λαούς, τὸ νὰ καταλύσῃ ἔθιμα πατρῶα, τὸ νὰ ἀνασπᾷσιν συνήθειας ἐρριζωμένας, τὸ νὰ διασκεδάσῃ ὡς κόκκον τῶν ἡδονῶν τὴν τυραννίαν καὶ τῆς κακίας τὴν δύναμιν καὶ βωμούς καὶ ναοὺς καὶ εἰδωλα καὶ τελετὰς εἰδωλολατρικὰς καὶ ἐροτὰς ἀνοσίους καὶ τὴν ἀκάθαρτον κνίσσαν τῶν εἰδωλοθύτων ὡς καπνὸν τινα νὰ ἀφανίσῃ, καὶ πανταχοῦ θυσιαστήρια ἰδικὰ τοῦ ὁ Χριστὸς νὰ ἀναστήσῃ, εἰς τὴν τῶν Ρωμαίων χώραν, εἰς τὴν τῶν Περσῶν, εἰς τὴν τῶν Σκυθῶν, εἰς τὴν τῶν Μαυριτανῶν, εἰς τὴν τῶν Ἰνδῶν, καὶ τί λέγω; καὶ πέραν ἀκόμη τῆς οἰκουμένης τῆς συνήθους εἰς ἡμᾶς. Διότι καὶ αἱ Βρεταννικαὶ νῆσοι, αἱ ὁποῖαι ἔκτος τῆς θαλάσσης ταύτης κείνται, τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡσθάνθησαν καθόσον καὶ ἐκεῖ ἔχουσιν ἰδρυθῆ Ἐκκλησίαι αὐτοῦ καὶ θυσιαστήρια. Ὁ λόγος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶπε τότε, οὗτος εἰς ὅλων ἔχει ἐμφυτευθῆ τὰς ψυχὰς, καὶ εἰς ὅλων εὐρίσκεται τὰ στόματα. Καὶ ὅλη, διὰ τὸ εἶπω οὕτως, ἐκκαθαρίσθη, ἐνῶ γεμάτη πρὶν ἦτο ἀπὸ ἀ-

μίας. Ὅθεν ἡμεῖς στὰν Σὲ βλέπωμεν μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον νέον βρέφος, εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς Παρθένου, καὶ πιστεύωμεν πῶς εἶσαι Ἐκεῖνος ὁ Ἰδιὸς ποτὶ βασιλεύεις ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀρίων Σου, ἀχώριστος ἀπὸ τοὺς μακαρίους κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, μετὰ τῶν Ποιμένων θαυμάζομεν, μετὰ τῶν Μάγων Σὲ λατρεύομεν, μετὰ τῶν ἀγγέλων Σὲ δοξολογοῦμεν «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

κάνθας καὶ καθαρὸς ἐγένεν ἀγρός, καὶ τὸν σπέρρον τῆς εὐσεβείας ἐδέχθη.

Καὶ μέγα βεβαίως, ἀληθῶς μέγα, καθ' ὑπερβολὴν μέγα, καὶ θείας δυνάμεως ἐνδεικτικὸν θὰ ἦτο, εἴαν καὶ χωρὶς κανεῖς νὰ ἐναντιωνῇται καὶ νὰ ἐνοχλήῃ, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ μετὰ πολλῶν τὴν σύμπραξιν ἤθελεν ἡμπορέσῃ ὁ Χριστὸς νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν γῆν ἀπὸ τὸν ὄχλον τῶν πονηρῶν συνθηδίων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τόσας χιλιάδας ἐτῶν πρὶν τὴν κατεῖχον, καὶ νὰ τὴν μεταθέσῃ εἰς ἄλλην συνήθειαν, πολὺ μὲν ὑψηλοτέραν, ἀλλὰ καὶ πολὺ δυσκολωτέραν. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο μόνον ἐναντίος εἰς τὰς παλαιὰς τῆς ἀμαρτίας συνήθειας, ἀλλὰ καὶ ἤροχετο νὰ καταλύσῃ δύο τυραννικά πρᾶγματα, πολλῆς δυνάμεως καὶ ἡδονῆς πολλῆς. Διότι ἐξήτει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποβάλλωσιν ὅσα εἶχον παραλάβει ἀπὸ πατέρας καὶ πάππους καὶ τοὺς πρὶν προγόνους, καὶ ἀπὸ φιλοσόφους ὀνομαστοὺς καὶ ῥήτορας δεινούς· τὸ δὲ δυσκολώτερον, ἐξήτει ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς ὅλα ταῦτα νέα ἡθῆ καὶ τὸ δυσκολώτατον, ἐξήτει νὰ ἐπιβάλῃ ἡθῆ πολὺ δύσκολα καὶ ὀχληρὰ εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες συνήθισαν εἰς βίον ὅλως διόλου διαφορετικὸν καὶ ἀντίθετον. Διότι τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν τρυφήν, καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν νηστείαν· τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν φιλοχρηματίαν καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν σωφροσύνην· τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν πραότητα· τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν ἀγάπην· τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοὺς πλατεῖς τῆς ἀμαρτίας δρόμους, καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὸν ἐξόχως τότε στενὸν καὶ ἀπόκρημνον δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε λάβει ἀνθρώπους ἄλλους ξένους πρὸς τὸν κόσμον τὸν τότε καὶ τὰς συνήθειας αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἔζων εἰς τὴν σαπίαν καὶ τὸν βόρβορον, αὐτοὺς τοὺς ἰδίους διέταξε νὰ τραβήξουν τὸν δρόμον τὸν στενὸν καὶ τεθλιμμένον, τὸν τραχὺν καὶ στενόν, καὶ ἔπειθε. Καὶ πόσους ἔπειθε; Ὅχι δύο καὶ δέκα καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν, ἀλλ' ὅλους σχεδὸν τοὺς τὴν γνωστὴν ὑφήλιον οἰκοῦντας. Καὶ διὰ τίνων ὀργάνων καὶ ὑπηρετῶν ἔπειθε; Δι' ἀνθρώπων ἑνδεκά, ἀγραμμάτων, ἰδιωτῶν ἀσημάντων, πτωχῶν, ἀνευ πατρίδος, ἀνευ περιουσίας, ἀνευ δυνάμεως σώματος, ἀνευ φήμης τινός καὶ δόξης καὶ λαμπρότητος προγόνων, ἀνευ δυνάμεως λόγου, ἀνευ ρητορικῆς δεινότητος, ἀνευ τοῦ ὅπλου τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης, δι' ἀνθρώπων ἁλιέων, σκηνοποιῶν, οἵτινες δὲν ἤξευραν κἄν τὰς γλώσσας ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπεστέλλοντο καὶ τοὺς ὁποίους ὤφειλον νὰ πείσωσι. Καὶ ἐν τούτοις δι' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὠκοδόμησε καὶ ἀνήγειρε τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀπὸ περάτων ἕως περάτων γῆς.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο τὸ θαυμαστοῦ ἄξιον· ἀλλὰ μάλιστα τὸ ὅτι οἱ ἰδιῶται οὗτοι καὶ πτωχοὶ καὶ ὀλίγοι καὶ ἄσημοι καὶ εὐτελεῖς καὶ εὐκαταφρόνημοι καὶ ἀγράμματοι καὶ ξενόγλωσσοι, ἔλαβον μὲν ὡς κλῆρον τὸ νὰ διορθώσωσιν ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ διετάχθησαν νὰ τὴν ἐκλύσωσιν εἰς τὰ πλέον δύσκολα πρᾶγματα, τὴν δὲ ἀποστολὴν ταύτην δὲν ἐπετέλεσαν ἐν εἰρήνῃ, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀναριθμητῶν πολέμων, οἵτινες πανταχόθεν ἠγείροντο ἐναν-

τίων των. Διότι εἰς κάθε ἔθνος καὶ κάθε πόλιν, καὶ τί λέγω εἰς ἔθνος καὶ πόλιν; Εἰς κάθε οἰκίαν σφοδρὸς ἐναντίον των πόλεμος ἐσηκώνεται. Καθόσον ὅπου ἡ νέα εἰσήρχετο διδασκαλία, δὲν ἐπείθοντο ἀμέσως ὁμοῦ ὅλοι, ἀλλ' ἐχωρίζοντο πολλὰς υἱὸς ἀπὸ πατέρα, καὶ νύμφη ἀπὸ πενθεράν, καὶ ἀδελφὸς ἀπὸ ἀδελφόν, καὶ δούλος ἀπὸ κύριον, καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ ἀρχοντα, καὶ ἀνὴρ ἀπὸ γυναῖκα, καὶ γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρα, καὶ πατὴρ ἀπὸ τέκνα· τοῦτο δὲ ἔφερε κατὰ τῶν ἀποστόλων καθημερινὰ μίση, συνεχεῖς πόλεμους, ἀναριθμήτους κινδύνους θανάτου, καὶ ἐγένεν αἰτία ὥστε πάντες νὰ τοὺς ἀποστρέφονται ὡς κοινούς ἐχθρούς καὶ πολεμίους. Διότι ὅλοι τοὺς ἐδίωκον, βασιλεῖς, ἀρχοντες, ἰδιῶται, ἐλεύθεροι, δούχοι, δῆμοι, πόλεις, καὶ ὄχι αὐτοὺς μόνον, ἀλλ' ὅπερ πάντων βαρύτερον, ἐδίωκοντο οἱ ἔτι εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀστερέωτοι, οἱ ὑπ' αὐτῶν κατηχούμενοι. Καὶ πόλεμος ἐξηγέρθη κοινὸς ἐναντίον μαθητῶν καὶ διδασκάλων, διότι ἡ νέα τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία ἐφαίνετο ἐναντία καὶ εἰς τὰ βασιλικά διατάγματα καὶ εἰς τὰς ἐπικρατούσας συνθηθείας καὶ εἰς τὰ πατρῷα ἔθιμα. Διότι οἱ κήρυκες τοῦ Ἰησοῦ συνεβούλευον τοῖς ἔθνεσι τὴν ἀπὸ τῶν εἰδώλων ἀπομάκρυνσιν, τῶν βωμῶν τὴν περιφρόνησιν, τοὺς ὁποίους οἱ πατέρες των καὶ οἱ πρόγονοὶ των ὅλοι περὶ πολλοῦ εἶχον, καὶ προέτρεπον πρὸς τούτοις εἰς ἀπάρνησιν μυσαρῶν εἰδωλολατρείας δογμάτων, καὶ ἑορτῶν ἀνέκρων καὶ τελετῶν ἀνοσίων, πομπῶν ὅμως καὶ μεγαλοπρεπῶν καὶ ἐκ παραδόσεως καὶ συνθηθείας προσφιλῶν· ταῦτα δὲ ὅλα καὶ εἰδῶλα καὶ δόγματα καὶ ἑορταὶ καὶ τελεταὶ ἀρχαῖα ἐδέσποζον εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰς συνειδήσεις καὶ τὸν βίον τῶν συγχρόνων, καὶ θὰ προετίμων τὴν ζωὴν των δι' αὐτὸ νὰ θυσιάσωσι, παρὰ νὰ προτιμῶσιν αὐτῶν τῶν ἁλίων τὸ κήρυγμα, καὶ νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν ἀπὸ τῆς Μαρίας γεννηθέντα, τὸν κατακριθέντα, τὸν ἐμπτυσθέντα, τὸν μυρία παθόντα κακὰ, τὸν ὑπομείναντα θάνατον ἐπάρατον, τὸν ταφέντα, τὸν ἀναστάντα. Καὶ ὅμως οἱ ἀπόστολοι ἐπειθον, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνήγειραν τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς καὶ κατὰ τίνα τρόπον; Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς καὶ θεμελιωτοῦ· διότι αὐτὸς ἦτο ὁ προετοιμάζων τὴν ὁδὸν των, αὐτὸς καὶ ὁ τὰ πάντα εὐκόλα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πλέον δύσκολα, καθιστῶν. Καὶ ἂν θεῖα τις δύναμις δὲν ἦτο ἡ κατορθώνουσα ταῦτα πάντα, οὐδὲ προοίμιον ἁπλῶς, οὐδὲ ἀρχὴ μόνον ἥτελον λάβει. Καὶ πῶς ἄλλως.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε, «*Γεννηθήτω ὁ Οὐρανὸς*» καὶ ἔδειξεν ἀμέσως ἔργον τὸν λόγον· ἐκεῖνος ὅστις εἶπε «*λαμπρῶς ὁ ἥλιος*», καὶ ἔδειξεν ἀμέσως τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον ἄστρον τῆς ἡμέρας, οὗτος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐφύτευσε· καὶ ὁ λόγος τοῦ ἐκεῖνος «*οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν*», οὗτος τὰ πάντα κατώρθωσε. Διότι τοιοῦτοι εἶναι οἱ τοῦ Θεοῦ λόγοι, οὗτοι δημιουργοῦσιν ἔργα, καὶ ἔργα θανμαστά καὶ παράδοξα. Καὶ καθὼς εἶπε «*βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χορτου*», καὶ ὅλα διὰ μιᾶς ὡς εἰς κῆπος ἦσαν καὶ ὅλα χαριτωμένα λειβάδια, καὶ μὲ ἀναρίθμητα ἐστεφανώθη φυτὰ ἡ δεχθεῖσα τὸ πρῶτα γῆ, τοιοῦτοτρόπως καὶ τώρα εἶπεν «*οἰκο-*

δομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» καὶ μὲ πολλὴν εὐκολίαν τοῦτο ἐγένε. Καὶ ἐνῷ τύραννοι ἐναντίον τῆς ὀπλίζοντο, καὶ στρατιῶται ὅπλα ἐκίνουν, καὶ δῆμοι μανίαν ἔπνεον κατ' αὐτῆς πυρὸς σφοδροτέρου, καὶ συνήθειαι παλαιαὶ καὶ ἐμπαθεῖς ἀντιπαρετάττοντο καὶ ῥήτορες καὶ σοφισταὶ καὶ πλούσιοι, καὶ ἰδιῶται καὶ ἀρχοντες ἐναντίον ἐξεγείροντο, τὸ ἀκατάσχετον πῦρ τοῦ θείου λόγου τὰς ἀκάνθας κατέκατεκινε, τοὺς ἀγροὺς ἐκαθάρισε, καὶ ἔσπειρε τοῦ κηρύγματος τὸν σπόρον· καὶ ἐκ τῶν πιστευσάντων ἄλλοι μὲν κατέκειντο εἰς δεσμωτήρια, ἄλλοι ἐσφενδονίζοντο καὶ κατεκόπτοντο, ἄλλοι εἰς τὸ πῦρ παρεδίδοντο, ἄλλοι δὲ κατεποντίζοντο καὶ πᾶν εἶδος τιμωρίας ὑφίσταντο, καὶ ὡς ἀτίμους τοὺς κατεφρόνουν καὶ τοὺς ἐδίωκον πανταχόθεν ὡς κοινούς ἐχθρούς. Ἐν τούτοις κατόπιν ὧν τούτων, ἄλλοι περισσώτεροι προσήρχοντο, τὰ δὲ παθήματα τῶν ἄλλων ὄχι μόνον δειλίαν καὶ δισταγμὸν εἰς αὐτὸν δὲν ἔφερον ἀλλὰ καὶ περισσώτεραν τοῖς ἡναπτον προθυμίαν, καὶ ἐνθουσιῶντας τοὺς ἔφερον πρὸς τοὺς διώκοντας αὐτοὺς πολεμίους. Καὶ τοιοῦτοτρόπως συνελαμβάνοντο ὄχι ἀναγκαζόμενοι, ὄχι βιαζόμενοι, ἀλλ' οἱ ἴδιοι προστρέχοντες καὶ εὐχαριστοῦντες ἐκείνους, οἵτινες εἰς τὰ μαρτύρια τοὺς ἔσυραν· καὶ ἐνῷ ἔβλεπον χεῖμαρροι αἵματος νὰ καταρρέουν ἀπὸ τῶν ἤδη πιστευσάντων, αὐτοὶ ἐγίνοντο θερμότεροι καὶ θαρραλεώτεροι πρὸς τὴν πίστιν. Καὶ ἐνῷ ὄχι μόνον οἱ μαθηταί, ἀλλὰ καὶ οἱ διδάσκαλοι, ἄλλοι μὲν ἐδέκοντο, ἄλλοι δὲ ἐδίωκοντο, καὶ ἄλλοι ἐμαστιγώνοντο, ἄλλοι δὲ ἀναρίθμητα ἄλλα ἔπασχον κακὰ, περισσώτεροι οἱ μαθηταὶ ἐγίνοντο καὶ περισσώτερον ἀφωσιωμένοι.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐξ ἀβλειφίας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 431 φύλλον ἐγράφη ὅτι τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὸ τοὺς Ἐπικοὺς Ἀγῶνας τῶν Νεομαρτύρων τῆς Ρωσσίας» ἀναδημοσιεύεται ἐκ τῆς «Βραδυνῆς» τῆς 11.11.63, ἀντὶ τῆς 12.11.63.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θερμιοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
 » Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
 » Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Θὰ θεωρηθῶμεν ὡς κομίζοντες γλαῦκα εἰς Ἀθήνας ἐὰν εἴπωμεν ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν γνωρίζει τι ἀκριβῶς πιστεύει. Εἶναι ὁ συντηρητικώτερος τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου. Λαὸς ὑπερήφανος, μὲ τρισχιλιετὴ παράδοσιν, λαὸς ὁ ὁποῖος δεχθεὶς ἀσμένως «τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» ἐτέθη ὁλοφύχως εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Εὐδοκίας Αὐτοῦ. Εἰς τὴν γλῶσσάν του ἐγράφη ἡ Καινὴ Διάθηκη. Τὰ «δυσνόητα» αὐτῆς ἠρμήνευσαν κατὰ πλάτος καὶ βάθος οἱ ἀριστεῖς τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ὁ Ἀθανάσιος, ὁ Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Φώτιος καὶ οἱ λοιποί. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετελαμπάδευσε τὸ «ἡμίφως» τῆς θύραθεν σοφίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἰς τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μετέδωσε «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν», τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν, εἰς τοὺς ἡμιβαρβάρους τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἄλλων Ἠπειρώων καὶ τοὺς ἐξεπολίτισε.

Κατὰ τὰς ἀνεξερευνητάς βουλάς τοῦ Θεοῦ ἐδοκιμάσθη δεινῶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας» κυριολεκτικῶς «διήλθε διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» ὑπεδουλώθη σωματικῶς, διετήρησεν ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός του. Διὰ τοῦτο «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» ἀπετίναξε τὸν ξενικὸν ζυγόν, δι' ὑπερανθρώπων ἀγώνων καὶ πολλῶν θυσιῶν, καὶ ἵδρυσεν τὸν πρῶτον ἐλευθέρον πυρῆνα εἰς μίαν μικράν γωνίαν τοῦ πατρίου ἐδάφους του, τὰ ὅρια τοῦ ὁποίου ἐπεξετάθησαν μὲ συνεχεῖς σκληροὺς καὶ αἱματηροὺς ἀγῶνας, καὶ οὕτω μετὰ πολλὰς περιπετεῖας ὅλος ὁ μαρτυρικὸς Ἑλληνικὸς λαὸς, πλὴν τοῦ ἀποδήμιου, συνεκεντρώθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔτυχεν οὕτως τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων του. Ἡ πρόσφατος Ἑλληνικὴ Ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ ἀρχόντες του δὲν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὰς προσδοκίας του. Εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ παγκοίμως γνωστὰ γεγονότα, τὰ ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Ὁθωνος, τὰ μετὰ ταῦτα, ὅτινα ἀποδεικνύουν ὅτι ἀνιδέτως πρὸς τὰς ἃς εἶχον ὑποχρεώσεις των, οἱ ἀρχόντες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐγένοντο πολλάκις ὄργανα τῶν ξένων δυνάμεων, ἢ καὶ τῆς ἐπαράτου Μασσωνίας, πρὸς ἀποσύλησιν τῶν πνευματικῶν του θησαυρῶν. Ἐξαιρέτως δὲ ἐπεδινώθη ἡ κατάσταση μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν. Ἐπαβράδυνσιν τινα κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς πνευματικὰς κατολισθήσεις ἐπέφερεν ἡ ἵδρυσις τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» «τῆς Ζωῆς» κλπ. Ὅταν ὅμως ἀνεπτύχθησαν αὐταί, καὶ δι' ἡ ἀδελφότης Θεολόγων «ἡ Ζωή», ἤρchiσε διὰ τῆς δράσεως τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἡ δημιουργία πυρῶν θρησκευτικῶν εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν. Ἡ κατὰ τὸ 1924 ἐπελθοῦσα ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμισ ἐπέφερε μεγίστην ζημίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνορ-

θώσεως, μὲ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀπορρεῦσαντα κακά. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐθαυματούργησε. Θεόθεν κινηθέντες εὐαρίθμοι λαϊκοὶ κατ' ἀρχὰς ἵδρυσαν τὴν Πανελλήνιον Κοινωνίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ἣτις πλαισιωθείσα μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῶν ἐξ ἀγίου Ὁσους ἐλθόντων πατέρων, ἐπεξετάθη εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν, θέσασα φραγμὸν εἰς τὰς καινοτομίας.

Κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἐποχὴν ὅ,τι ὑπάρχει ὁρθὸν ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Οἱ «ἐκλεκτοὶ» τοῦ Ἑθνικοῦ Πατέρος, ἀλληλοὑβρίζονται καὶ διαπληκτίζονται πολλάκις εἰς τὴν Βουλὴν. Μὲ τὴν ἐμπάθειάν των φανατίζουσιν καὶ κατατεμαχίζουν τὸν μαρτυρικὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς πολλὰς ἀλληλομαχομένας μερίδας. Καὶ ἀντὶ οἱ ἐκ τῶν τόσων συμφορῶν ἐπιζήσαντες Ἕλληνες ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ νὰ τρώγουν τὸν ἄρτον των εἰς τὸν ἀπολειφθέντα εἰς αὐτοὺς βράχον τοῦτον τῆς πατρικῆς των κληρονομίας καὶ ἐνθυμούμενοι τὰ «περασμένα μεγαλεῖα» τῆς ἐνδόξου φυλῆς των νὰ κλαίουν ἀπὸ συγκίνησιν. τοῦναντίον λυσσῶντες ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πάθη «δόκουν ἀλλήλους καὶ κατεσθίουν, ἵνα ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθοῦν» (Γαλ. 5, 15). Τί δὲ πρὸς ταῦτα πράττουν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ποιμένες; Ποία ἡ ὑπὲρ τοῦ «μικροῦ» πλέον Ποιμνίου των μέριμνα;

Αἱ δύο τελευταῖαι Σύνοδοι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἃς συνεζητήθη μόνον τὸ «μεταθετὸν» καὶ τὰ «ὅρια τῶν Μητροπόλεων», δίδουν τὴν θλιβεράν εἰκόνα τῆς πνευματικῆς των στάθμης. Δὲν θέλομεν νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου κηδόμενοι τῶν ἱερῶν θεσμῶν τῆς Ἀρχάντου Ὁρθοδοξίας.

Τὴν κατάστασιν ταύτην ἐκμεταλλεῦόμενοι οἱ «βαρεῖς λύκοι» τῶν διαφορῶν αἰρέσεων, τῆς ἐπαράτου Μασσωνίας, τοῦ Ἀντιχρίστου χιλιασμοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν μάνδραν τῶν προβάτων κατασπαράσσοντες αὐτὰ ὑπὸ τὰ ὄμματα πολλάκις ἐνίων «καλῶν Ποιμένων». Ποία δύναμις ἐπομένως ἀπομένει ἐλευθέρα πρὸς δεῦσιν, πρὸς ἐπανευαγγελισμόν τοῦ πτωχοῦ καὶ δυστυχικοῦ λαοῦ μας, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀντιπαράταξιν; Μόνον ἡ δύναμις τῶν θρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν ὁργανώσεων.

Ἡ ἡμετέρα «Πανελλήνιος Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία» τῶν ἀκολουθούντων τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἐξελθοῦσα «ἔξω τῆς παρεμβολῆς» τὸν ὄνειδισμὸν τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας φέρουσα, ἀντιπαρετάχθη πρὸς «τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους» μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις της. Ὅτε δὲ εἶδε τοὺς ἀντιχρίστους «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» θρασείαν ἐγείροντας κεφαλὴν, καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν ὁργανώσεων τῆς Πρωτευούσης εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην, ἔσπευσεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὅστις, ὡς γνωστὸν ἀπέβη πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς περιφανοῦς κατὰ τῶν ἀντιχρίστων νίκης. Μὲ τὴν νίκην αὐτὴν ὅμως δὲν ἔληξεν ἡ ἀποστολὴ τῶν συνεργαζομένων ὁργανώσεων. Εἰς αὐτὴν ἐδοκιμάσθη ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ἑνώσεως, ἡ ἐν τῇ ἐνώσει τῶν πνευματικῶν δυνάμεων εὐδοκία τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα συναισθανομένη ἡ ἡμετέρα «Πανελλήνιος

Κοινωνία» διὰ τοῦ παρὰ πόδας ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 467)19)9)63 δημοσιευομένου ἐγγράφου αὐτῆς καλεῖ τὰ συνεργασθέντα σωματεῖα εἰς πνευματικὸν συναγερμόν. Τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου ἔχει ὡς ἑξῆς :

Π ρ ὂ ς

Τὰς Ὁρθοδόξους Χριστιανικὰς καὶ Ἐθνικὰς ἀδελφὰς Ὁργανώσεις τῆς Ἑλλάδος
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας ὅτι αἱ σκοτεινὰ δύναμεις ἐπιδιώκουν τὴν διάλυσιν τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Ἔθνους καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγιστος, διότι δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ μεγαλύνουμι Ἕλληνες, μέλη τῆς ἐπαράτου Μωσσωνίας, οἵτινες ἐκτελοῦντες διαταγὰς τῶν Μασσωνικῶν στοῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν, τορπιλίζουν πᾶσαν προσπάθειαν ἀντιδράσεως πρὸς τοὺς καταχθονίους σκοποὺς των, ἄλλοτε μὲν ὡς δῆθεν «ἀρμόδιοι» καθηγηταὶ συνηγοροῦντες ὑπὲρ αὐτῶν, ἄλλοτε δὲ ὡς μεγαλόσχημοι κληρικοὶ ἢ πολιτικοὶ ἄρχοντες ὑπὲρ αὐτῶν ἐνεργοῦντες.

Ὁ εὐσεβέστατος Ἑλληνικὸς λαός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλάνθαστος ψυχικὴ διαίσθησις ἐπισημαίνει τοὺς κινδύνους, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ εὐρίσκεται πολλάκις πρὸ τετελεσμένων γεγονότων.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς σατανικῶς ὀργανωμένης, κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβολῆς, καὶ ὅτι ἀντιμετωπίζομεν ἐν τῇ πραγματικότητι ζήτημα ἐπιβιώσεως ἡμῶν ὡς Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους. Τὰ πρόσφατα γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ἀρμόδιοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως δὲν δύνανται ἐλευθέρως νὰ σκεφθῶσι καὶ νὰ ἐνεργήσωσι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ μὲν ἐκεῖθεν τοῦ παραπετάσματος ὡς ὑπὸ τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος κατευθυνόμενοι, οἱ δὲ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας Μασσωνῶν ἐν πολλοῖς ἐπηρεαζόμενοι.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ μόνη ἀπομένουσα ἐλευ-

θέρα πρὸς δράσιν δύνამις, εἶναι ἡ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἔθνικῶν Ὁργανώσεων τοῦ εὐσεβεστάτου Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δι' ὃ καὶ αἱ εὐθύναι τῶν διοικούντων αὐτὰς εἶναι ἐπιηυξημέναι. Ἡ τεραστία αὕτη δύναμις δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κατατετμημένη. Ἐπιβάλλεται ἡ ἀπὸ κοινοῦ ὑφ' ὅλων τῶν Ὁργανώσεων ἀντιμετώπισις τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τραγικῆς καταστάσεως. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προτείνομεν τὴν σύγκλησιν Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁργανώσεων πρὸς ἀνασκόπησιν τῆς καταστάσεως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, τὴν λήψιν ἀποφάσεων πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐκλογὴν ὀλιγομελοῦς ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν πλέον ζηλωτῶν καὶ δραστηρίων ἀδελφῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκάστοτε λαμβανομένων ὑπὸ τῶν Συνελεύσεων ἀποφάσεων, καὶ ἄγρυπνον παρακολούθησιν τῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως.

Ἡ φιλάττη Ἑλλάς, τὸ ἁγίασθῆριον τοῦτο τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὸ χῶμα εἶναι ζυμωμένον μὲ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων ποὺ ἐθυσιάσθησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας «γιά τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἰδρώτας καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὁμολογητῶν καὶ ἀσκητῶν τῆς δὲν πρέπει νὰ βεβηλωθῇ.

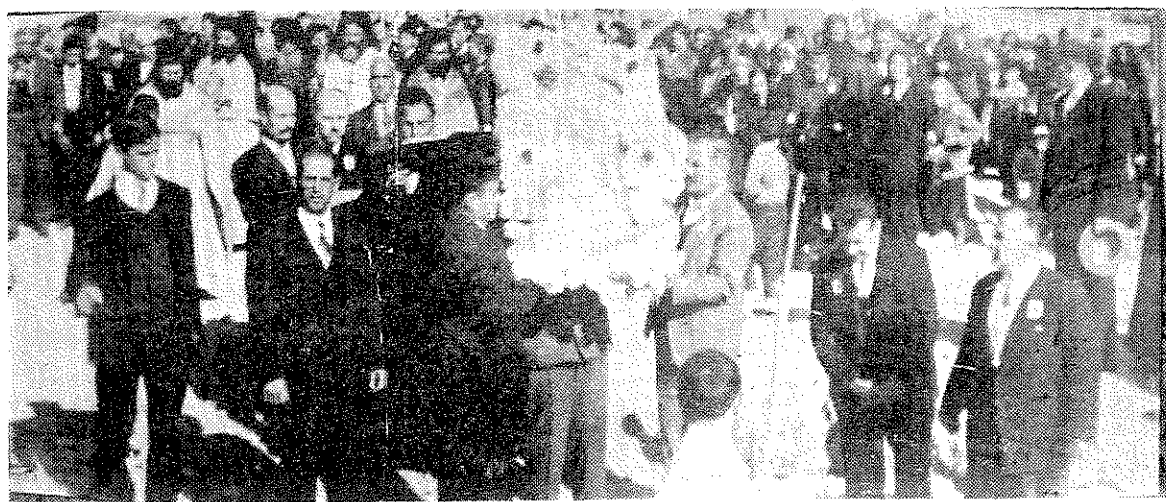
Αἱ πρόσφατοι ἐκ τῆς συνεργασίας τῆς Ἠγείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁργανώσεων ἐπιτυχίαι φανερώνουν τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγγυῶνται καὶ τὰς ἐν τῷ μέλλοντι τοιαύτας.

Ἀναμένοντες ἀπάντησιν σας ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, διατελοῦμεν μετὰ τῆς προσηκούσης πρὸς ὑμᾶς ἐκτιμήσεως.

Ὁ Πρόεδρος
Ἀντώνιος Ζούλιας

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κωνσταντῖνος Σιδέρης

Εἰς τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἀπήντησαν ἐλάχιστοι ἀπὸ τὰς 40 ὁργανώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπεστάλη. Δὲν ἀπογοητευόμεθα ὁμως. Θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα μὲ τὸ Σπαρτιατικὸν σύνθημα : «ἢ τᾶν, ἢ ἐπὶ τᾶς».

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης, προεξάρχοντος τοῦ σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σαλαμῖνος κ.κ. Γεροντίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

«Περὶ τοῦ οὐ δεῖ ἀπογνῶναι
τινὰ ἑαυτόν, κἀν πολλὰ ἡμαρτε»

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Πρόσεχε ἀδελφέ· ὅτι τοῖς ἀγωνιζομένοις δια-
φόρως πολεμεῖ ὁ ἐχθρὸς· καὶ πρὸ μὲν τοῦ τελεσθῆ-
ναι τὴν ἁμαρτίαν σμικρύνει αὐτήν, ἐν ὀφθαλμοῖς
αὐτῶν σφόδρα· μάλιστα δὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρ-
κικῆς ἡδονῆς, τοσοῦτον ἐλαττοῖ αὐτήν πρὸ τοῦ γενέ-
σθαι, ὥς σχεδὸν φαίνεσθαι τῷ ἀδελφῷ ταύτην μη-
δὲν διαφέρουσαν τοῦ ἐκχέαντος ποτήριον ψυχροῦ ὕ-
δατος εἰς τὸ ἔδαφος· μετὰ δὲ τὸ πραχθῆναι αὐτήν
λίαν ὑποὶ τὴν ἀνομίαν ὁ Ποιητὸς ἐνώπιον τοῦ ἁ-
μαρτήσαντος, ἐγείρων κατ' αὐτοῦ μυρία κύματα λο-
γισμῶν,... (ἴνα) κατενέγκῃ αὐτὸν εἰς τὸν βυθὸν τῆς
ἀπογνώσεως.

Ταύτας οὖν, ἀγαπητέ, προειδὼς τὰς μηχανὰς
τοῦ ἐχθροῦ, πρόσσεχε μὴ ἀπατηθῆναι ὑπ' αὐτοῦ καὶ
ἁμαρτῆσαι· εἰ δὲ καὶ προελήφθῃς ἐν παραπτώματι
τινι, μὴ ἔμμενε ἐν αὐτῷ ἀπογνοῦς τῆς σεαυτοῦ σω-
τηρίας, ἀλλ' ἀναστὰς, ἐπιστράφηθι πρὸς Κύριον τὸν
Θεόν σου, καὶ ἴλεως ἔσται σοι· οἰκτιρῶν γάρ ἐστι
καὶ ἐλεήμων ὁ Δεσπότης ἡμῶν, μακρόθυμός τε καὶ
πολυέλεος, καὶ τοὺς γνησίως μετανοοῦντας, οὐκ ἀ-
ποστρέφεται... Καίρως μετανοίας δ' οὖν καιρός, μα-
κάριος οὖν ὁ μὴδ' ὁλῶς ἐμπεσὼν τῷ τοῦ ἐχθροῦ
ἀμφιβλήστρῳ (εἰς τὸ δίκτυον τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ Δια-
βόλου). Εἰ δέ τις καὶ ἐμπεσὼν διέσκηψε τὰ δίκτυα
αὐτοῦ, καὶ ἐξήλατο ἀποδράσας ἄπ' αὐτοῦ, ἐν ὧσιν
ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἐστί, καὶ οὗτος ἐμοὶ μακάριος,
ὅτι ζῶν ἐστὶ ἐν τῇ σαρκί, ἡδυνήθη ἐκφυγεῖν τὸν πό-
λεμον, ὥσπερ ἰχθὺς ἐκ σαγγῆς διασωθεῖς. Ὁ γὰρ
ἰχθὺς ἐν τοῖς ὕδασιν ὑπάρχων, ἐὰν ἀγρευθεῖς διαρ-
ρήξῃ τὸ δίκτυον, καὶ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ βυθοῦ ἐλά-
σῃ (πρὸς τὸν βυθὸν ὁρμήσῃ), σώζεται· ἐπὰν δὲ ἐλ-
κυσθῇ ἐν τῇ ξηρᾷ, βοηθήσαι ἑαυτῷ οὐ δύναται.
Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἔφ' ὅσον ἐσμέν ἐν τῷ παρόντι βίῳ,

Ἀπὸ τὴν πανηγύριν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ.
Μηνᾶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου παρὰ
τὴν Παιανίαν, λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιω-
τάτου Διανυλείας κ.κ. Ἀκακίου.

ἐξουσίαν καὶ δύναμιν ἐλάβομεν ἐκ Θεοῦ, διαρρήξαι
ἅψ' ἑαυτῶν τὰ δεσμὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀπορρίψαι τὸ
φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μετανοίας, καὶ δια-
σωθῆναι εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· ἐὰν δὲ
καταλάβῃ ἡμᾶς τὸ πρόσταγμα τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο,
καὶ ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, καὶ τὸ σῶμα εἰσα-
χθῇ ἐν τῷ τάφῳ, οὐκέτι δυνάμεθα ἑαυτοῖς βοηθῆ-
σαι, ὥσπερ οὐδὲ ὁ ἰχθὺς τῶν ὑδάτων ἀνελκυσθεῖς,
καὶ κατασφαλισθεῖς ἐν ἀγγεῖῳ».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΟΥ

«... Νῆφε, ἀδελφέ, πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ φέρον λύ-
πην τῷ ἀνθρώπῳ, πολλὰ γὰρ τὰ θηρεύματα (πολλοὶ
καταλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀδύναμον σε
ποιήσῃ· ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη χαρὰ ἐστίν... ὁ δὲ λέ-
γων... (ὁ λογισμὸς) μετάνοιαν οὐκ ἔχεις, οὗτος τῆς ἐ-
χθρας ἐστίν· ἕως οὗ ποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπολύσαι
τὴν ἐγκράτειαν. Φρονίμην καρδίαν ἔχει ἐπὶ τοὺς λογι-
σμούς σου καὶ ἐλαφρυνθήσονται ἀπὸ σοῦ... Ἡ δύνα-
μις τῶν θελόντων κτήσασθαι τὰς ἀρετὰς αὕτη ἐστίν·
ἵνα ἐὰν πέσωσι μὴ μικροψυχήσωσιν, ἀλλὰ πάλιν φρον-
τίσωσιν· ὅτι οἷα δ' ἂν ὥρα ἐπιστρέψῃ ἄνθρωπος
ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, ἀποδέχεται αὐτὸν μετὰ
χαρᾶς (ὁ Θεός)».

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

«Ἀδελφὸς ἠρώτησε τὸν Ἀββᾶ Σισώνην λέγων·
τί ποιήσω, Ἀββᾶ, ὅτι πέπτωκα; λέγει αὐτῷ ὁ γέ-
ρων· ἀνάστα πάλιν· ἔφη ὁ ἀδελφός· ἀνέστην καὶ
πάλιν πέπτωκα· ἀπεκρίθη ὁ γέρων· ἀνάστα πάλιν,
καὶ πάλιν· καὶ ὁ ἀδελφὸς εἶπεν· ἕως πότε; ὁ δὲ γέ-
ρων· ἕως ἂν καταληφθῇς· εἶτε ἐν τῷ ἀγαθῷ, εἶτε
ἐν τῷ πτώματι· ἐνῷ γὰρ εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, ἐν
αὐτῷ καὶ πορεύεται.

Τινὲς νεωτέρας, ὀνόματι Ταῖσιās, ἐτελεύτησαν
οἱ γονεῖς, καὶ ἔμεινεν ὀρφανή. Ἡ δὲ τὸν οἶκον
αὐτῆς ποιήσασα ξενοδοχεῖον λόγῳ τῶν πατέρων
τῆς σκήτεως, ἔμεινεν ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν ὑποδε-
χομένη τούτους καὶ θεραπεύουσα, εἴτα ὡς ἀνή-
λωσεν (ἐξώδευσεν) ἡ εἶχεν, ἤρξατο ὑστερεῖσθαι·
κολληθέντες δὲ αὐτῇ διάστροφοί (διεστραμμένοι)
ἄνθρωποι, μετέστησαν αὐτὴν τοῦ ἀγαθοῦ σκο-
ποῦ, καὶ λοιπὸν διῆγε κακῶς, ὥστε καταντῆσαι αὐ-
τὴν καὶ εἰς τὸ πορνεῦν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ πατέ-
ρες μεγάλως ἐλυπήθησαν, καὶ προσκαλεσάμενοι τὸν
Ἀββᾶν Ἰωάννην τὸν κολοβόν, λέγουσιν αὐτῷ· ἡ-
κούσαμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς δε, ὅτι διάγει κα-
κῶς· καὶ αὕτη ὅτε ἡδύνατο τὴν ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ἐν-
εδείξατο· καὶ νῦν ἡμεῖς βοηθήσωμεν αὐτὴν ὡς δυ-
νάμεθα· Σκύλῃθι (λάβε τὸν κόπον καὶ ὑπαγε) πρὸς
αὐτήν, καὶ κατὰ τὴν σοφίαν ἣν ἔδωκέ σοι ὁ Θεός,
τὰ κατ' αὐτὴν οἰκονόμησον. Ἦλθεν οὖν ὁ γέρων
πρὸς αὐτήν, καὶ λέγει τῷ γραῖδι τῷ θυρωρῷ· μήνυ-
σόν με πρὸς τὴν κυρίαν σου... Ἀνελθοῦσα οὖν ἡ
γραῖα, εἶπεν αὐτῇ περὶ τοῦ γέροντος· καὶ ἀκούσασα
ἔφη ἡ νεωτέρα. Οὗτοι οἱ μοναχοὶ αἰεὶ διακινουσι
πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ εὐρίσκουσι μαργα-
ρίτας· κοσμήσασα οὖν ἑαυτὴν ἐκαθέσθη εἰς τὴν κλί-
νην, καὶ λέγει τῷ θυρωρῷ, φέρε αὐτὸν πρὸς με.
Εἰσελθὼν οὖν ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης, ἐκαθέσθη ἐγγὺς
αὐτῆς, καὶ προσχὼν (προσέξας) εἰς τὸ πρόσωπον
αὐτῆς, λέγει αὐτῇ· τί κατέγνως (ποῖαν κατηγορίαν
κατὰ) εἶχες τοῦ Ἰησοῦ ὅτι εἰς τοῦτο ἦλθες; ἡ δὲ ἀκού-

σασα, ἀπεπάγη (ἐπάγωσεν) ὅλη· ὁ δὲ γέρον κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἤρξατο κλαίειν σφοδρῶς· ἐκείνη δὲ λέγει αὐτῷ. Ἄββᾶ τί κλαίεις; ὁ δὲ ἀνανεύσας, πάλιν ἐκλινεν ἑαυτὸν καὶ εἶπε· βλέπω ὅτι ὁ Σατανᾶς παίζει εἰς τὴν ὄψιν σου καὶ οὐ μὴ κλαύσω; ἔφη αὐτῷ ἡ κόρη· ἔνι (ὑπάρχει) μετάνοια Ἄββᾶ; ὁ δὲ γέρον εἶπε· ναί, καὶ ἐκείνη πάλιν, λάβε με ὅπου θέλεις· ὁ δὲ εἶπε· ἄγωμεν· ἡ δὲ εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθήσαι αὐτῷ· προσχὼν δὲ ὁ γέρον ὅτι οὐδὲν διετάξατο περὶ τοῦ οἴκου αὐτῆς, ἐθαύμασεν· ὥς οὖν ἤγγισαν εἰς τὴν ἔρημον, ἐσπέρα αὐτοὺς κατέλαβε, καὶ ποιήσας ὁ γέρον αὐτῇ μικρὸν προσκεφάλαιον, καὶ σφραγισάμενος, λέγει αὐτῇ κοιμήθητι ἐνταῦθα· ποιήσας δὲ καὶ ἑαυτῷ ἀπὸ μικροῦ διαστήματος, καὶ πληρώσας τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ἀνεκλίθη καὶ αὐτός· περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐξυπνήσας, βλέπει ὁδὸν τινα φωτεινὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως αὐτῆς ἐστρηγιμένην· καὶ εἶδε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, ἀναφέροντας τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Ἄναστας οὖν ἀπῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ ἔνυξεν αὐτὴν τῷ ποδί· ὥς δὲ ἔγνω ὅτι νεκρὰ ἦν, ἔρριπεν ἑαυτὸν ἐπὶ πρόσωπον θεόμενος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης· ὅτι ἡ μία ὥρα τῆς μετάνοίας αὐτῆς, προσεδέχθη ὑπὲρ μετάνοιαν πολλῶν ἐγχερόμενων καὶ μὴ ἐνδείκνυμένων τὸ θεομὸν τῆς μετάνοίας.

Ἀδελφὸς ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας· συνῆβη δὲ διαβαίνοντα κώμην τινα τῆς Αἰγύπτου, ἰδεῖν τινα γυναῖκα εὐειδῆ (εὐμορφον), ἣτις ἦν θυγάτηρ τοῦ ἱερέως τῶν Ἑλλήνων (εἰδωλολατρῶν), καὶ ἰδὼν ἐτρώθη εἰς αὐτήν, καὶ προσελθὼν εἶπε τῷ πατρὶ αὐτῆς, δός μοι αὐτήν εἰς γυναῖκα· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· οὐ δύναμαί σοι δοῦναι αὐτήν, εἰ μὴ πρότερον μάθω παρὰ τοῦ Θεοῦ μου· καὶ πορευθεὶς πρὸς τὸν δαίμονα, ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· ἰδοὺ τις μοναχὸς ἦλθε θέλων τὴν θυγατέρα μου, δώσω ταύτην αὐτῷ; καὶ ἀπεκρίθη ὁ δαίμων· ἔρωτησον αὐτὸν ἐὰν ἀρνήται τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ τὸ βάπτισμα, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοναχοῦ. Ἐπανελθὼν οὖν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὁ ἱερεὺς τῶν δαιμόνων εἶπεν αὐτῷ. Ἀρνήσαι τὸν Θεόν σου, καὶ τὸ βάπτισμα, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοναχοῦ; Ὁ δὲ (μοναχὸς) ἠρνήθη· καὶ εὐθέως εἶδεν ὥσπερ περιστεράν ἐξ ἐλθοῦσαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ ἀναπτᾶσαν εἰς τὸν οὐρανόν· ἀπῆλθεν οὖν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν δαίμονα καὶ εἶπεν· ἰδοὺ συνέθετο (συνεφώνησεν, ἡγήθη). Τότε λέγει ὁ δαίμων αὐτῷ· μὴ δῶς αὐτῷ τὴν θυγατέρα σου εἰς γυναῖκα· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῦ, οὐκ ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι βοηθεῖ αὐτῷ· Ἐλθὼν οὖν πάλιν ὁ μιαιφάνος ἱερεὺς εἶπε τῷ ἀδελφῷ· οὐ δύναμαί σοι δοῦναι αὐτήν, ὁ γὰρ Θεός σου μετὰ σοῦ ἐστίν καὶ ἔτι βοηθεῖ σοι. Ἀκούσας δὲ ὁ ἀδελφὸς κατενύγη, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· εἰ τοσοῦτων ἀγαθῶν ἀξιοῦμαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ μόνην τὴν Αὐτοῦ ἀγαθότητα, ἐγὼ ὁ ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος ἡγρησάμην Αὐτόν, καὶ τὸ βάπτισμα, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοναχοῦ, ὁ δὲ βοηθεῖ μοι καὶ ἔτι οὐκ ἀπέστη ἀπ' ἐμοῦ οὕτως ἀθειηθεὶς, πῶς ἐγὼ οὐκ ὀφείλω προσδραμεῖν, θαρρῶνεις τὴν ἀπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα; ἔλθων οὖν εἰς ἑαυτὸν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἀπελθὼν πρὸς τινα γέροντα, διηγήσατο αὐτῷ τὸ πρᾶγμα· καὶ εἶπεν ὁ γέ-

ρον αὐτῷ. Κάθισον μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ νήστευσον τρεῖς ἑβδομάδας ζευγάρια, ἥτοι ἀνὰ δύο ἡμέρας, καὶ τῇ τρίτῃ κατάλυε, καὶ γὰρ παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὑπὲρ σου· καὶ ἐπόνεσεν ὁ γέρον ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν λέγων. Δέομαι, Κύριε, χάρισαί μοι τὴν ψυχὴν ταύτην, καὶ δέξαι αὐτῆς τὴν μετάνοιαν· καὶ εἰσήκουσεν αὐτοῦ ὁ Θεός, καὶ πληρωθείσης μιᾶς ἑβδομάδος, ἦλθεν ὁ γέρον πρὸς ἀδελφόν, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· ἐώρακας τίποτε; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· ναί, ἐώρακα τὴν περιστεράν ἄνω εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ κατέναντι τῆς κεφαλῆς μου, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γέρον. Πρόσεχε σεαυτῷ, καὶ παρακάλεσον τὸν Θεὸν ἔκτενως· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Διελθούσης δὲ καὶ τῆς δευτέρας ἑβδομάδος, παραγέγονε πάλιν ὁ γέρον πρὸς τὸν ἀδελφόν καὶ ἐπερώτησεν αὐτὸν λέγων· ἐώρακας τίποτε; ὁ δὲ ἔφη· εἶδον τὴν περιστεράν ἐγγὺς τῆς κεφαλῆς μου· καὶ παραγγείλας αὐτὸν αὐθις ὁ γέρον νήφειν, καὶ εὐχεσθαι ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, εἰτα πληρωθείσης καὶ τῆς τρίτης ἑβδομάδος, ἔλθων πρὸς αὐτὸν ὁ γέρον εἶπε· μὴ τι πλέον ἐώρακας; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, εἶδον τὴν περιστέραν ὅτι ἦλθε καὶ ἔστη ἐπάνω τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐξέτεινα τὴν χεῖρά μου κατασχεῖν αὐτήν, ἡ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου· καὶ ἀκούσας ὁ γέρον, ἠνυχάριστῃσε τῷ Θεῷ, καὶ εἶπε τῷ ἀδελφῷ, ἰδοὺ ἐδέξατο ὁ Θεός τὴν μετάνοιάν σου, τοῦ λοιποῦ, πρόσεχε σεαυτῷ· ὁ δὲ ἔφη· ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσομαι μετὰ σου, Ἄββᾶ, καὶ ἕως τελευτῆς οὐ χωρισθήσομαι· καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ ἔξης ὁ ἀδελφὸς μετὰ τοῦ γέροντος ἀδιαίρετος (ἀχώριστος).

(Εὐεργ. Βιβλ. Α' ὑπόθεσις 1η).

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΩΦΕΛΙΜΟΙ

Διηνύσαμεν, χάριτι θεία, καὶ τὸ 1963 σωτήριον ἔτος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος ἐβυθίσθη καὶ ὡς ὄνειρον διελύθη. Πόσον ταχέως φαίνονται ὅτι φεύγουν τὰ ἔτη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὅταν εἰς τὰ τέλη αὐτῶν εὐρισκώμεθα! Ἀπησχολημένοι μὲ τὰς πολυποικίλους μερίμνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τὴν γοργότητα, μεθ' ἧς αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς ἡμῶν παρέρχονται καὶ τὰ ἔτη ἄλληλα διαδέχονται, ἐνῷ ἡ ζωὴ ἡμῶν διαρκῶς ταχύτερον ἢ ὅσον ὑπολογίζομεν εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς βαίνει. Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τότε περισσότερο ἢ ἄλλοτε κατανοοῦμεν ὅτι «*Ἀτμὶς ἐστὶν ἡ ζωὴ ἡμῶν ἡ πρὸς ὀλίγον φαινόμενη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη*». (Ἰακώβ. Α' 14). Δίδεται δὲ τότε εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς ἀφορμὴ τὸ ὄμμα τῆς διανοίας ἡμῶν εἰς τὸ παρελθόν· νὰ στρέψωμεν καὶ πληροφορηθῶμεν, ἂν ἐξεπληρώσαμεν τὸν προορισμὸν ἡμῶν, ἥτοι τὴν πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀφομοίωσιν ἡμῶν.

Ἄν οἱ ἔμποροι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κάμνωσιν ἰσολογισμόν, ὅπως βεβαιωθῶσι περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτῶν, πολλῷ μᾶλλον πρέπει ἡ-

μεις νὰ ἐξετάσωμεν τὰς πράξεις τοῦ ἔτους τούτου, ὅπως πληροφορηθῶμεν περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως ἡμῶν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐδῶ πρόκειται περὶ κέρδους ἢ ζημίας ψυχικῆς πολὺ ἀνωτέρας τῆς ὀλικῆς. Ἄν οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἔλεγον *«Πῇ παρέβην; τί δὲ ἔρρεξα; τί μοι δέον ὄν ἐτελέσθη;»*, ἦτοι «ποίαν παράβασιν ἔπραξα, τί δὲ ἀγαθὸν ἐξετέλεσα; τί δὲ δὲν ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ ὀρθόν, ὥστε τὴν ἐπιούσαν νὰ ἐπανορθώσω αὐτὸ» πολλῶ μᾶλλον πρέπον εἶναι νὰ πράξωμεν τοῦτο καθ' ἑκάστην καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις μᾶς ἐδίδασκε τὴν εἰλικρινή αὐτοερέυναν καὶ αὐτοεξέτασιν, ὡς μέγα σωτήριοι μέσον διορθώσεως.

Ἄς ἐρωτήσωμεν λοιπὸν τὴν συνείδησιν ἡμῶν πῶς διήλθομεν τὸ ἔτος αὐτό, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ ἀπειρος Ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀφῆκε νὰ ζήσωμεν. Διτηρήσαμεν ἄραγε ζῶσαν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν δ-φειλομένην πίστιν, ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἡμῶν; Ἐφάνημεν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς ἡμῶν συμπαθεῖς καὶ ἐλεήμονες; Εἶδομεν τὰς πολλὰς ἀτελείας καὶ μετενοήσαμεν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν; Ἐφροντίσαμεν διὰ τὴν κατόρθωσιν ἀρετῶν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν κακιῶν καὶ παθῶν; Ἐκάμομεν ὀρθὴν καὶ συνετὴν χρῆσιν τοῦ διαρρευσάντος ἐτησίου χρονικοῦ τούτου διαστήματος τῆς ζωῆς ἡμῶν *«Ὡς τέκνα φωτὸς περιπατήσαντες ἐν πάσῃ ἀγαθοσύνῃ, καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ»* (Ἐφεσ. Ε', 8); ἢ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν *«ἐν αἰσχροῖς ἐπιθυμίαις, κώμοις, πότοις καὶ οἰνοφληγίαις»* (Α' Πέτρ. δ' 3);

Ἀλλοίμονον! Διὰ πολλοὺς τὸ ἔτος τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς των, χωρὶς οἱ ταλαίπωροι ἐξ ἀρχῆς νὰ τὸ γνωρίζωσι καὶ τὸ ἔτος, τὸ ὅποιον θὰ ἀνατείλῃ διὰ πολλοὺς θὰ εἶναι ἐπίσης τὸ ἔσχατον τῆς ἐπιγείου ζωῆς των, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ τὸ ἠξεύρωσι, διότι ὁ θάνατος εἶναι ἄδηλος. Καὶ ἀκριβῶς, διότι ὁ θάνατος ἄγνωστον πότε θὰ ἐνσκήψῃ, ὀφείλομεν πάντες τὸν πολυτίμον χρόνον νὰ διαθέτωμεν ἐργαζόμενοι τὴν ἀρετήν, ἥτις προσπορίζει ἀξιομισθίας ζωῆς μακαρίας.

Ἡ κοπὴ τῆς ἀκάρου συγκῆς, ἃς φοβίξῃ ἡμᾶς καὶ ἃς κεντᾷ τὴν προθυμίαν ἡμῶν, ὥστε κατὰ τὸ τέρας τῆς ἐπὶ γῆς βιοτῆς, ἡμῶν νὰ ἐμφανισθῶμεν εἰς τὸ φρικτὸν Λογοθέσιον ἔμποροι καρπῶν πάσης εὐαγγελικῆς καλλιέργειας. Ἰδιαίτερος οἱ εἰς τὸ γῆρας φθάσαντες, ἃς ἀναλογισθῶμεν, ὅτι *«γῆρας τίμιον οὐδὲ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἑτῶν μεμέτρηται»*. Καὶ ὅτι ἄλλοι, ὀλίγον χρόνον ζήσαντες ἐπὶ γῆς καὶ σχετικῶς *«ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐηγγελήθησαν»*. Οἱ ὁπωσδήποτε ἐμπειρικῶς σπουδάσαντες τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, ἃς γίνωμεν καλοὶ ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι εἰς τοὺς νεωτέρους, τοὺς ὁποίους εὐκόλως, ὡς γνωστὸν, πλανᾷ *«πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἢ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἢ ἀλαζονεία τοῦ βίου»* (Α' Ἰωάν. β' 16), καθ' ὅτι *«καὶ ὁ κόσμος παρέγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα* (αὐτόδι 17).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Αἰθίοπος Δυναστοῦ ΚΑΝΔΑΚΗΣ

Ἐπειδὴ ἠρωτήθημεν περὶ τοῦ χωρίου τῶν Πράξεων Κεφ. Η' 26—40, ἐνθα ἀναφέρει τὸ περιστατικὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἐπὶ διακόνων, βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος εὐνούχου δυνάστου τῆς Κανδάκης, βασιλείσης τῶν Αἰθίοπων, παρέχομεν κατωτέρω τὰς σχετικὰς πληροφορίες.

Ἡ Αἰθιοπία ἦτο ἐν ἐκ τῶν μεγάλων βασιλείων τῆς Ἀφρικῆς περιλαμβάνον μέγιστον μέρος τῆς σήμερον καλουμένης Ἀβυσσηνίας. Αἱ βασίλισσαι τῆς Αἰθιοπίας ἔκαλοῦντο διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος *Κανδάκη*. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι αἰθιοπικῇ, διὰ ταύτης δὲ ἔκάλουν οἱ Αἰθίοπες τὰς βασίλισσας καὶ τὰς βασιλομήτορας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Οὔεσπεσιανού· κατὰ τὸν αὐτὸν δηλαδὴ τρόπον ἔκαλοῦντο ἐν Αἰθιοπίᾳ *«Κανδάκαι»* αἱ βασίλισσαι καὶ αἱ βασιλομήτορες, καθ' ὅν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἔκαλοῦντο γενικῶς οἱ βασιλεῖς «Φαραῶ», καὶ ἄλλοτε «Ἀντίοχοι» καὶ «Σέλευκοι», πάντες οἱ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας (Πλίνιος Φυσ. Ἱστ. Ζ', 24).

Ὁ ἀνὴρ λοιπὸν, ὁ περὶ οὗ λόγος, ἦτο εἰς ἐκ τῶν αὐλικῶν τῆς τότε Κανδάκης, *«δυνάστης»*, ἦτοι πρίγκιψ, ὑπουργός, αὐλικός, ἦτο δέ, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ Πράξεις καὶ *«εὐνούχος»*, ὅπερ, κατὰ τινες μὲν σημαίνει οὐχὶ τὸν κοινῶς ἐννοούμενον εὐνούχον, περὶ οὗ ἐν Γραφαῖς γίνεται λόγος (Ματθ. Θ' 12), ἀλλὰ σημαίνει ἀνθρώπον ἐμπιστοσύνης παρὰ τῇ αὐτῇ ἐνὸς κράτους, ἀξιωματικὸν ἀνώτατον, σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ δὲ πάλιν ἄλλους σημαίνει, ὅτι ἦτο ἔφορος τοῦ γυναικωνίτου, ἀνθρώπος δηλαδὴ τῆς ἄκρας ἐμπιστοσύνης τῆς βασιλείσης Κανδάκης. Πάντως ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ εὐνούχος, ὁ δυνάστης τῆς Κανδάκης, φαίνεται ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος, ἐκ τῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ διατελούντων Ἰουδαίων, ὅστις κατόρθωσε νὰ ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Κανδάκης· ὡς ἄλλοτε κατόρθωσαν τοῦτο καὶ ἄλλοι Ἑβραῖοι τὸ γένος παρὰ ξέναις αὐλαῖς, οἷος ὁ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἄλλοι. Οὗτος ὁ περιφανὴς ἑβραῖος παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Αἰθιοπίας, ὡς Ἑβραῖος τὸ γένος καὶ τὸ θρησκευμα, εἶχε μεταβῇ κατὰ καθήκον θρησκευτικὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἵνα προσκυνήσῃ ἐν τῷ Ναῷ. Ἀλλ' ἡ μετάβασις αὐτοῦ συνέπεσε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅθεν καὶ πολὺς λόγος ἐγένετο τότε περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς Μεσσίου. Τοῦτο βεβαίως ἐκίνησε πολὺ τὴν περιέργειαν, καὶ διήγειρε σπουδαῖον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ παρὰ τῷ εὐνούχῳ ἐκείνῳ· φυσικῶς λοιπὸν τῷ λόγῳ ἔχων ἤδη γινώσκων τῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ ἐπισυμβάντων κατέφυγεν εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς, εἰς τὸν Νόμον καὶ εἰς τοὺς Προφῆτας, ὅπως μάθῃ ἐὰν τὰ περὶ Χριστοῦ τότε λεγόμενα ἐφημερίζοντο εἰς τὰ περὶ Μεσσίου ἐν ταῖς Γραφαῖς προκηρυχθέντα. Καὶ ὄντως φαίνεται ὅτι ὁ εὐνούχος προπάντων ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἠσαίου κατηχήθη, καὶ ἦτο εὐδιάθετος ἵνα πιστεύσῃ· ἐντεῦθεν ἡ Ἀγγελὸς Κυρίου ᾤδήγησε τὸν Φίλιππον καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν καθ' ὁδόν.

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ ΜΙΑ ΨΥΧΗ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Βαρεϊάν τινα χειμερινὴν ἐσπέραν ὁ ἐφημέριος ἀν-
εγίνωσκε τὴν Ἀκολουθίαν του, ὅτε τὸν ἐξήτησαν
νὰ ὑπάγῃ εἰς πρόσωπον ἐπικινδύνως ἀσθενές, τὸ ὁ-
ποῖον ἐπεκαλεῖτο ἐπιμόνως τὴν βοήθειάν του. Ζητή-
σας τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν, εἶπεν εἰς τὸν ἀ-
πεσταλμένον νὰ προπορευθῇ καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ
ἦρχετο ἀμέσως.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐνεδύθη κα-
λῶς, ἔλαβε τὴν ὀμβρέλλαν του, διότι ὁ ἀνεμος ἐφύ-
σα καὶ ἡ βροχὴ ἦτο ραγδαία, καὶ ἀνεχώρησε βια-
στικός. Φθάσας εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν,
ἐνέπεσεν εἰς σκοτεινὸν λαβυρινθώδη διάδρομον. Ἐ-
πειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχε θυρωρός, ἀνέβη τὴν εἰς τὸ βά-
θος κλίμακα καὶ μετέβαινεν ἀπὸ πατώματος εἰς πά-
τωμα, καὶ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ζητῶν τὸν ἀσθε-
νῆ, ὅστις τὸν εἶχε καλέσει.

Πολλαὶ θύραι δὲν ἦνοιξαν, ἀλλοῦ ἐφοβήθησαν
καὶ τὸν ἠρώτησαν ἔσωθεν, τινὲς δὲ ἐκ τῶν ἐνοίκων
τοῦ ἦνοιξαν μὲν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν πλη-
ροφορήσωσι περὶ τοῦ ζητουμένου προσώπου.

Βαρύθυμος καὶ στενοχωρημένος ἀπῆρχετο, ὅτε
μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία τὸν συνήτησεν εἰς τὴν κλίμα-
κα, τοῦ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, τὸν δεῖ-
να ἀριθμόν, εὐρίσκεται πολὺ ἀσθενὴς μία γυναῖκα
πτωχή, μόνη μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ἀναβαίνειν, εὐρίσκει τὴν θύραν, κτυπᾷ. Ἀνὴρ,
μὲ τραχὺ ὄφρος, ἔρχεται καὶ τοῦ ἀνοίγει· ἰδὼν δὲ
τὴν ἱερατικὴν ἐνδυμασίαν, ὀπισθοχωρεῖ, καὶ ὠργι-
σμένος τὸν ἐρωτᾷ, διατὶ ἦλθε. Μὲ ταχὺ βλέμμα ὁ
ἱερεὺς εἶδε διὰ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας γυναῖκα κα-
τάχλωμον, κατακεκλιμένην εἰς τὸ βάθος τοῦ δωμα-
τίου. Παρακαλεῖ τὸν ἄνδρα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλ-
θῃ, ἐκεῖνος τοῦ φράττει τὴν δίοδον καὶ τοῦ λέγει,
ὅτι δὲν θὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὅτι, ἂν ἐπιμείνῃ, θὰ τὸν
πετάξῃ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα ἀπὸ
τὸ μέσα δωματίου ἐφώναξε.

— «Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἅγιε Ἐφημέριε,
ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσητε. Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω χω-
ρὶς ἑξομολόγησιν».

Εἰς τὴν θρηνηδὴν ἐκείνην ἐπέκλησιν ὁ ἐφημέριος
συνεκινήθη ἰσχυρῶς. Θέσας δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
ὤμου τοῦ ἐξωργισμένου συζύγου, τοῦ εἶπε μὲ τόνον
σταθερὸν καὶ ἀποφασιστικόν:

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι ἡ σύζυγός σας ἐπικαλεῖ-
ται τὴν βοήθειάν μου. Δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα
νὰ τὴν ἀρνηθῶ, ὅσον καὶ ἂν μ' ἐμποδίσῃτε ἀπὸ τὸ
νὰ τὴν ἐκκληρώσω. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, Κυρίου
ἐμοῦ καὶ ἰδικοῦ σας ὡσαύτως Κυρίου, κάμετε τόπον
καὶ ἀφήσατε νὰ ἑξομολογηθῇ ἡ ἀσθενής.

Ὁ ἄνθρωπος, ὑποχωρήσας ἄφηκε τὴν δίοδον ἐλευ-
θέραν καὶ ἀπεσύρθη ὑποψιδυρίζων, εἰς τὸ γειτονι-
κὸν δωματίον. Ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλί-
νην τῆς ἀγωνιώσης, ἥτις τοῦ ἔτεινε τὰς χεῖρας ὡς
εἰς σωτήρά της.

— «Ἡ Παναγία σὰς ἔστειλε, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴν
σχεδὸν σβυσμένην. Ὁ σύζυγός μου ἀνδίστατο εἰς
ὅλας μου τὰς ἱκεσίας καὶ ἠρνεῖτο νὰ καλέσῃ ἱερέα.
Δέκα χρόνια ἔχει ὁποῦ μ' ἐμποδίζει νὰ πατήσω εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ καθὲς ἡμέραν ἐπεκαλοῦμην
τὴν Παναγίαν καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἡ καλὴ μας Μητέρα μὲ
εἰσήκουσεν. Ἀλλ' ἑξομολογήσατέ με ἀμέσως, διότι
τελειώνει πλέον ἡ ζωὴ μου.

Ἀφοῦ ἡ ἑξομολόγησις ἐτελείωσεν, ἠρώτησε τὴν
ἐτοιμοθάνατον πῶς ἠδυνήθη εἰς τοιαύτην κατάστα-
σιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀπεσταλμένον, διὰ τοῦ ὁποίου
τὸν ἐκάλεσεν. Ἐκείνη ἀπεκρίθη, ὅτι κανένα δὲν τοῦ
ἔστειλε, ὅτι ἀπὸ ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἴδει ζωντανὴν
ψυχὴν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγόν της.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ ἀριθμὸς 30 τῆς οδοῦ
Ἀγίου Πέτρου;

— Ὁχι, εἶναι ὁ ἀριθμὸς 50.

Εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ὁ ἱερεὺς ἐπλανήθη
ὡς πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν,
καὶ εἰς τὴν ἐξ ἀνωτέρας Προνοίας πλάνην ταύτην
ὤφειλεν ἡ ἀποθνήσκουσα τὴν σωτηρίαν της. Εἰς τὴν
ἀποκάλυψιν ταύτην ὁ ἱερεὺς συγκεκνημένος ἐγο-
νάτισε πλήρης δακρύων, καὶ ἐγείρων τοὺς βραχίονας
πρὸς τὸν οὐρανόν, ἠὺχαρίστησε τὸν Θεὸν τῶν οἰκτιρ-
μῶν, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησε παρὰ τὴν κλίνην τῆς
μετανοησάσης ἁμαρτωλῆς γυναίκος.

— Πηγαίνω ταχέως νὰ σοῦ φέρω τὴν θείαν Κοι-
νωνίαν εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα.

Ὅταν ἐπανῆλθε, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, εὗρε τὸν
σύζυγον γονατιστὸν παρὰ τὴν κλίνην, πλησίον τῆς
θνησκούσης γυναίκος του. Ἰδοῦσα αὕτη τὸν ἱερέα,
ἀνεζωογονήθη καὶ ἔλαβε τὴν θείαν Μετάληψιν πλή-
ρης ἀγαλλιάσεως. Καὶ ἔπειτα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλ-
μούς.

Τοιοῦτότρόπως ἡ Παναγία Παρθένος εἰσήκουσε
καὶ ἐξετέλεσε τὴν θερμὴν παράκλησιν τῆς πτωχῆς
ἁμαρτωλῆς γυναίκος.

**Κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας. κα-
τὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντύ-
πων κακοδόξου ἀλλὰ καὶ αἰσχροῦ περιεχομέ-
νου, εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην
Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπό-
λυτος νὰ ἀκούηται διάτορος ἡ «Φωνὴ τῆς
Ὁρθοδοξίας».**

**Ὅθεν ἐπιβεβλημένον καθήκον ὅλων
τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφῶν εἶναι ἡ
διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συν-
δρομητῶν, καθ' ὅσον οὕτω προσφέρομεν ἀ-
νεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθε-
σιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀ-
γωνιζόμεθα.**

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομη-
ταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστεί-
λουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι
αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομι-
κὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ
ἐπισήμου ὄργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

«Μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἀγιάζωμεν τὰς εορτάς, μᾶς ἐφανερώσεν ὁ Θεὸς μὲ ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ Προφήτου «σκολάσατε, καὶ γνῶτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός». (ψαλμ. 55) σκολάσατε, ἤγουν ἡσυχάσατε ἀπὸ κάθε ἐργασίαν, καὶ μέριμναν βιωτικὴν καὶ κοσμηκὴν· «καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός» ἤγουν, ὁ νοῦς σας ἄς εἶναι ὅλος πρὸς ἐμὲ προσηλωμένος, μὲ πᾶσαν εὐλάβειαν. Ἐορτὴ θέλει νὰ εἰπῇ ἡμέρα ἀφιερωμένη τῷ Θεῷ· καὶ λοιπὸν, καθὼς μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν στεκόμεθα σεμνὰ καὶ εὐλαβητικά, διότι εἶναι οἶκος Θεοῦ, ἔτσι τὴν αὐτὴν σεμνότητα καὶ εὐλάβειαν πρέπει νὰ ἔχωμεν τόσον περιπατοῦντες ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ὅσον καθήμενοι μέσα εἰς τὸ σπίτι τὴν εορτήν, διότι εἶναι ἡμέρα Θεοῦ. Μία ἁμαρτία, ὅπου κάμωμεν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἱεροσυλία, διότι αὕτη εἶναι τόπος Θεοῦ· καὶ πάλιν ἱεροσυλία εἶναι κάθε ἁμαρτία ὅπου κάμωμεν τὴν εορτήν, διότι εἶναι καιρὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο εἶναι νὰ κλέψῃ, ἢ νὰ πορνύσῃ τις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μέσα, καὶ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ πορνύσῃ κατὰ τὴν εορτήν, διότι καὶ ἐκεῖνη καὶ τούτη εἶναι τῷ Θεῷ ἀφιερωμένη. Ἐορτὴ θέλει νὰ εἰπῇ ἡμέρα ἁγία, τὴν ὁποίαν πρέπει οὕτω νὰ ἀγιάζωμεν, ὅπου καὶ ἡμεῖς νὰ γενώμεθα ἅγιοι, συντρέχοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκούοντες τὰς ἀκολουθίας, μάλιστα τὴν λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀφήσωμεν χωρὶς κρίμα θανάσιμον, ἀναγινώσκοντες ἢ τὴν θείαν Γραφήν, ἢ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, ἐξοδεύοντες τὸ ἐπίλοιπον εἰς προσευχὴν, ἐξομολογούμενοι καὶ μετὰ λαμβάνοντες τὰ Ἀχραντα Μυστήρια, καθὼς ἔκαμαν οἱ παλαιοὶ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι «ἦσαν προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, τῇ κοινωνίᾳ· τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς». (Πράξ. 2, 42) Ἐορτὴ, τέλος πάντων, θέλει νὰ εἰπῇ (λέγει ὁ Χρυσόστομος) «ἀγαθῶν ἔργων ἐπίδειξις, ψυχῆς εὐλάβεια, πολιτείας ἀκρίβεια» (Λόγ. κη' Α' Κορινθ. ια). Ἀγαθῶν ἔργων ἐπίδειξις· νὰ δεῖξωμεν δηλαδὴ τὰ καλὰ μας ἔργα, ὅχι τὰ καλὰ μας φορέματα. Ἀλλ' ἡμεῖς τότε μόνον ἀγωνιζόμεθα νὰ εορτάσωμεν εορτήν, ὅταν οἱ ἄνδρες φανῶσι στολισμένοι ὡσὺν καὶ αἱ γυναῖκες· αἱ γυναῖκες ὡσὺν εἰδῶλα.... προβαίνουσιν εἰς τὴν εορτήν, καὶ ἔρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν περισσότερο νὰ προσκυνῶνται, παρὰ διὰ νὰ προσκυνήσουν.... «Ψυχῆς εὐλάβεια» ὅχι σπατάλη ὅχι μέθη, ὅχι ξεφαντώματα. Ἐγὼ λυποῦμαι νὰ βλέπω, καὶ ἐντρούπομαι νὰ εἰπῶ, μὲ ποῖον τρόπον εορτάζουν οἱ Χριστιανοὶ τὸν καιρὸν ἐτοῦτον· ἔξη ἡμέρας στέκει ὁ τεχνίτης περιμαζωμένος, ἐγκρατής, σώφρων, φρόνιμος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ τὴν Κυριακὴν μέσα εἰς τὸ καπηλεῖον γίνεται ἔξω φρενῶν.

Μὰ εἰς τὰ πανηγύρια τί γίνεται;... «Πολιτείας ἀκρίβεια». Τοῦτο θέλει νὰ εἰπῇ πῶς ὅλας τὰς ἡμέρας ἡμέρας πρέπει νὰ ζῶμεν μὲ φόβον Θεοῦ ὡς καλοὶ Χριστιανοί, τὴν εορτήν ἐξαιρέτως πρέπει κατ' ἀκρίβειαν νὰ γινώμεθα Χριστιανοὶ ἅγιοι. Ἀλλ' ἡμεῖς τὴν εορτήν μάλιστα ἔχομεν ἀφορμὴν νὰ κολάζωμεν περισσότερο τὴν ψυχὴν μας... Θέλα ἐντολὴ εἶναι νὰ ἀγιάζωμεν τὰς εορτάς, καὶ νὰ τὰς ἀγιάζω-

Ε.Κ.Κ.Λ.Η.Σ.Ι.Α.
Γ'ΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π ρ ο δ ς

τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Χάρις Ὑμῖν καὶ Εἰρήνη Θεοῦ, παρ' Ἡμῶν δὲ ἐγκάρδιος εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυροῦ Ἀκακίου, συνῆλθε τὴν 7 τρέχ. Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, προεδρεύοντος τοῦ πρώτου τῇ τάξει, ἡτὶς διαβλέπουσα τὴν κρίσιμον κατάστασιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπεφάσισε τὴν ἐκλογὴν ὡς Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Γαρδικίου κ. Αὐξεντίου.

Ὅθεν δέον, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς μνημονεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

† Ὁ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ εορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, καθ' ἣν γίνεται διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡ προβολὴ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, πλησιάζει. Κατ' εὐτυχὴ δὲ σύμπτωσιν ἐφέτος συμπίπτει ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Ὅλοι πρέπει νὰ καταβάλωμεν τὰς δεούσας προσπάθειας ὥστε ἡ ἐφετεινὴ πανήγυρις νὰ μείνῃ ἱστορικὴ εἰς λαμπρότητα καὶ ὄγκον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅτι ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ἡμεροδεικτῶν τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ 1964 ἐναπέμειναν. Ὅσοι ἐπομένως θέλουσι νὰ προμηθευθῶσι τοιούτους, πρέπει ἀμέσως νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι (147)

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Διαχειρίσεως

μεν μὲ ἐπίδειξιν καλῶν ἔργων, μὲ εὐλάβειαν ψυχῆς, μὲ ἀκρίβειαν πολιτείας. (Ἐκ τῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἡλίου Μηνιάτη).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὕτω, ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς φθονεροὺς ἐπιβούλους, καὶ μετὰ ζωνρότητος παριστᾷ ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁ ἐπάρατος φθόνος ἐλυμαίνετο οὐ μόνον τὰ κοινὰ πράγματα ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐκκλησιαστικά. Καὶ ἰδοὺ πόσον σφοδρῶς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ὁ θεῖος Πατὴρ ἐπανίσταται κατὰ τοῦ ἀπεχθοῦς τούτου ἁμαρτήματος τοῦ φθόνου.

«...Ὡς ἀπόλυτο ἐξ ἀνθρώπων ὁ φθόνος, ἡ δαπάνη τῶν ἐχόντων, ὁ τῶν πασχόντων ἰός, τὸ μόνον τῶν παθῶν ἀδικιώτατόν τε ἅμα καὶ δικαιοτάτον, τὸ μὲν ὅτι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς καλοῖς, τὸ δὲ ὅτι τήκει τοὺς ἔχοντας. Οὐ γὰρ τοῖς πρώτοις ἐπαινέσασιν ἡμᾶς καταράσσομαι· οὐ γὰρ ἥδεισαν τῶν ἐπαίνων τὸ τέλος, ὥς τάχα ἂν τι καὶ λοιδορίας προσέθησαν ἵνα τὸν φθόνον ἐπίσχωσιν. Οὗτος καὶ τὸν ἐωσφόρον ἐσκότισε καταπεσόντα δι' ἑπαρσιν· οὐ γὰρ ἤνεγκε θεῖος ὢν μὴ καὶ Θεὸς νομισθῆναι. Οὗτος καὶ τὸ καλὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμεν εἰς διαφόρους καὶ ἀντιπάλους σπουδὰς μερίσας». Κατόπιν παρηγορεῖ τοὺς δυσφοροῦντας διὰ τὰς ἐναντίον αὐτοῦ ἐκτοξευομένας ὑβριστικὰς κατηγορίας, βεβαιῶν ὅτι ἡ ἔλευσις τοῦ εἰς Κωνσταντινὴν ἀπέβλεπεν εἰς οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ εἰς τὴν πρὸς τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα κατάρτισιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀδικοῦσιν ἄρα αὐτὸν οἱ λέγοντες ὅτι ἐπεθύμησεν ἀλλοτρίας γυναῖκας, ἥτοι ξένης Ἐπισκοπῆς τὸν θρόνον, αὐτὸς δὲ μὴδὲ ἰδίαν, ἥτοι τὴν τῶν Σασιμῶν θελήσας νὰ ἔχῃ. «Ἐγὼ γάρ, λέγει, εἰ μὲν ἀνθρώπινόν τι καὶ μικρὸν ἐννοῶν, τῆς καθέδρας ταύτης, μεταποιούμενος ἢ τὴν ἀρχὴν ἐπέστην ὑμῖν μετὰ τῆς πολιᾶς ταύτης καὶ τῶν ἐργικνωμένων τοῦτων καὶ χρόνῳ καὶ νόσῳ, μελῶν, ἢ νῦν ταύτας φέρω τὰς ἀτιμίας, αἰσχυνοίμην μὲν ἂν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.. αἰσχυνοίμην δ' ἂν τὴν καθέδραν ταύτην καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο συνέδριον καὶ τὸν ἅγιον τοῦτον καὶ νεοπαγῇ λαόν, ἐφ' ὃν τοσαύτη τῶν πονηρῶν δυνάμεων ἡ παρτάξις, ἵνα πρὶν σιῆσαι λυθῇ καὶ πρὶν γεννηθῆναι νεκρωθῇ κατὰ Χριστὸν ἥδη μορφοῦμενος αἰσχυνοίμην δ' ἂν τοὺς ἐμοὺς καμάτους καὶ πόρους καὶ ἔσθημα τοῦτο τὸ τρίχινον καὶ τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἢ συνεζήσαμεν καὶ τὸν ἄσκευον βίον καὶ τὴν εὐτελεῖ τράπεζαν μικρῶν τῶν πνηγῶν ἀποδέουσαν. Ἀληθευέτωσαν δὲ καὶ τινες περὶ ἡμῶν ὅτι γυναῖκας ἀλλοτρίας ἐπεθύμησαμεν οἱ μὴδὲ ἰδίαν ἔχειν θελήσαντες, ἐκέτωσαν δὲ καὶ ἡμῶν καὶ Γαβωνῖται πλέον, οὕς οὐδὲ εἰς ξυλοκόπους καὶ ὑδροφόρους οἶδ' ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παραδέχεται μέχρις ἂν προσοίσωσι τοῖς ἱεροῖς μετὰ τοιούτων τοῦ βίου καὶ τοῦ λόγου σιγμάτων. Εἰ δὲ τῷ λόγῳ συνηγορήσαντες ἤκομεν καὶ τῇ χήρᾳ καὶ τῇ ἀνάδελφῳ τῶς Ἐκκλησίᾳ τὰ δυνατὰ συνεισίστοντες, οἶδ' ὅτι τινες ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες ἄλλῳ νυμφαγωγῆσαντες... πότεροι ἐπαινετοὶ τῆς προθυμίας ἢ πεκτοὶ τῆς ὑπονοίας ὅτι τοῖς ἀλλοτρίοις κρινόμεθα πάθει ;»

Ἐν κατακλείδι τοῦ λόγου τοῦ στρέφεται πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του, βασιλεῖς, ἄρχοντας, πολιτικοὺς εὐγενεῖς, λογίους πλουσίους, γαστριμαργούς καὶ ἐν γένει πρὸς ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ προτρέπει αὐτοὺς ἵνα διὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ τοῦ ἐναρέτου βίου γίνωσιν ὁ ἀξιολύμηντος τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ εἰς ἄλλους μικροτέρων πόλεων κατοίκους, θεωρήσας ἄρκετὰ ὅσα εἶπεν, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι οὐδέποτε ἐπεδίωξε νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκ φιλοδοξίας ἢ ὑπερβαλλούσης σπουδᾶς, καίτοι ἄλλως ἐδικαιοῦτο νὰ διεκδικήσῃ ἐπ' αὐτοῦ πολλὰς δικαίας καὶ νομίμους ἀξιώσεις λόγῳ ἑξαιρετικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ λόγῳ κεκτημένων ὑψηλῶν προσόντων. Καὶ ὅντως· ἂν πάντες οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες ἐφάνησαν ἀνώτεροι τοῦ πάθους τῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρχίας, ἀλλ' ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐν τούτῳ ἀνεδείχθη πάντων ὑπέρτερος.

ΤΟ ΦΙΛΕΝΩΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς κήρυγμά του κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, (ν. ἡμ.) προέτεινε συνάντησιν εἰς Ἱερουσαλὴμ (ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ταξιδίου τοῦ Πάπα) πάντων τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Κατὰ τὸ ἐπίσημον πατριαρχικὸν ἀνακοινωθέν, «*σχολιάζων θερμοῦς τὴν εὐδοκίαν αὐτὴν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης, ἀπεργάμισε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποφάσεως τοῦ «Ἀγίου Πατρὸς» καὶ ἀρχηγοῦ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποῖαν ἐχαρκτήρισεν ὡς ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΝ (!)... Ὡς ἡτο ἔργον Θεῖας Προνοίας (!) Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ΕΥΔΑΒΟΥΣ (!) αὐτοῦ προσκυνημάτων (τοῦ Πάπα) καθίστατο δυνατόν νὰ συναντηθῶν πάντες οἱ ἀρχεῖοι τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν τῆς Σιών, ἵνα ζητήσων ἐν ΚΟΙΝῃ ΠΡΟΣΕΥΧῃ... ὅπως... διανοιχθῇ ἡ ὁδὸς τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος ὡς εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου» (Ἀκρόβ. 7-12-63).*

Αἱ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Εἶναι ἡ δευτέρα περίπτωσις, ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ἣν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, λαμβάνει αὐθαιρέτως πρωτοβουλίαν διὰ ζητήματα σπουδαιότατα, εἰς τὴν ὅλην Ὁρθοδοξίαν ἀφορῶντα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν Προκαθημένων τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ πρώτη, περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς δευτέρας ἐν Ρόδῳ διασκέψεως, ἔθεσεν εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ἀποφάσεις τῆς Διασκέψεως, παρὰ διὰ τῆς ἀρνήσεώς της νὰ ἐκθέσῃ τὸ γόητρον τοῦ θεσμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, προτιμήσασα τὸ μὴ χεῖρον ἐκ τῶν δύο προ-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

κειμένων κακῶν. Δυστυχῶς ὁμως, κατὰ σύμπτωσιν ἴσως, ἐπανελήφθη τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς περὶ συναντήσεως εἰς Ἱερουσαλὴμ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ἐκκλησιῶν πρότασιν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου, ἐπὶ τῷ ταξιδίῳ τοῦ Πάπα.

ΑΝΤΙΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Πατριάρχου, μὴ καθιστῶν τὴν ἐπὶ τὸ σαφέστερον στάσιν του ὁ Πάπας, «ἀντιπροτείνει συλλειτουργίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μετάρσχουν ὅλοι οἱ ἐκεῖ ἔκκλησιαστικοὶ ἡγέται. Καὶ τὸν μὲν Πάπαν δὲν στενοχωρεῖ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν συλλειτουργία. Τὸν Οἰκουμενικὸν ὁμως Πατριάρχον τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ: δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὰς περὶ τούτου σχετικὰς τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις καὶ τὰς τῶν ἱερῶν Κανόνων.

ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΠΑΘΗΜΑ

Τὸ προηγούμενον πάθημα τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Διασκέψεως τῆς Ρόδου ἐγένεν, ὡς φαίνεται, μάθημα εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐχειροκρότησαν τὴν πρότασίν του, τὴν ὁποίαν ἔθεσαν ὑπὸ συζήτησιν. Ὁ Πάπας ἀντιληφθεὶς τοῦτο ἀπέρριψεν εὐγενῶς τὴν πρότασιν ὅπως ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει του εἰς Ἱεροσόλυμα... συγκληθῇ ἐκεῖ σύνοδος τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπισημοτέρων Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, οὕτε συνεζήτησε κἄν τὴν πρότασιν.

ΑΝΑΛΑΜΠΗ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ

Οἱ μοναχοί, ὡς μόνιμοι στρατιῶται τῆς παρατάξεως Κυρίου, διαισθανθέντες τὸν ἐκ τῆς μετὰ τῶν Καθολικῶν ἐπαφῆς τῶν Ὁρθοδόξων κίνδυνον ὑπὸ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς εὐρίσκεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔλλειψιν καλῆς πίστεως ἐκ μέρους τῶν Καθολικῶν, οἵτινες διὰ τῆς Οὐνίας, τῶν Καθολικῶν ἐν ταῖς Ὁρθοδόξοις χώραις σχολῶν καὶ παντοίων ἄλλων μέσων διενεργοῦν προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναλάβουν ἐνεργὸν δράσιν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ καθηγιασμένου διὰ τῶν αἱμάτων τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ τῶν ἰδρώτων τῶν θεοφόρων Πατέρων καθεστῶτος. Πρὸς τοῦτο ἐκπρόσωποι αὐτῶν, ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ τῶν ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἱερῶν Μονῶν, εἰς διακλήρουσιν τῶν «ἐκφράζου» τὴν δυσφορίαν τοῦ μοναχικοῦ κόσμου διὰ τὰς ἐκδηλουμένας ἐνωτικὰς τάσεις, καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν ἔναρξιν ὑπὸ ὀλεθρίας συνθήκας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν διαπραγματεύσεων... Τονίζουσι δὲν ἀποστέργουσι τὴν ἔνωσιν ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἢ ὁποία ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου. *Φρονοῦν ὁμως ὅτι ἡ ἔνωσις αὕτη προϋποθέτει τὴν ἀποβολὴν τῶν κακοδοξιδῶν καὶ τῶν αἰρέσεων, καὶ*

τὴν ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Πατερικὴν διδασχὴν καὶ παράδοσιν, τὰς ὁποίας ΑΛΩΒΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΟΙΩΤΟΥΣ διατηρεῖ, διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. («Καθημερινή» 13-12-63).

Εὐγε εἰς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην. Ἐμιμήθησαν εἰς τοῦτο τοὺς παλαιοὺς ἀσκητάς, οἵτινες ἐν καιρῷ κινδύνων, ἐγκατέλειπον τὰ ἡσυχαστήρια τῶν καὶ κατήρχοντο εἰς τὸν κόσμον πρὸς περιφρούρησιν τῆς κινδυνευούσης Ὁρθοδοξίας.

ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ἐσχάτως ἡ «Κέννυα» τῆς Ἀφρικῆς, κατόπιν πολλῶν ἀγῶνων ἀνεκηρύχθη ἐλευθέρᾳ Δημοκρατία ἢ ἐξουσία περιῆλθεν εἰς τοὺς 8.365.942 μαύρους, τερατισθείσης τῆς ἐπ' αὐτῶν ἡγεμονίας τῶν 55.359 (!) λευκῶν. Τὴν Κυβέρνησιν τῆς νέας Δημοκρατίας ἀνέλαβεν «ὁ σκληρότατος ὡς ἐπαναστάτης, Γυόμο Κεννάτα, ὅστις παρέσχε διαβεβαιώσεις ὅτι οἱ λευκοὶ δὲν θὰ ὑποστοῦν ἐνοχλήσεις. Ὁμιλῶν ἐπὶ τῇ ἀνεξαρτησίᾳ ὑπεγράμμισεν: «Ὅλοι εἴμεθα ἀνθρώπινα ὄντια, καὶ ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς σφάλματα. Ἀλλ' ὅλοι δυνάμεθα νὰ συγχωρήσωμεν. Ἡ συγγνώμη εἶναι ἐκεῖνη, τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην εἰς τὴν Κέννυαν. Καὶ ἐγὼ ζητῶ ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΓΓΙΝΩΜΗΝ ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἔβλαψα τὸ παρελθὸν πρέπει νὰ λησμονηθῇ». Τί ἔχομεν νὰ εἰπώμεν ἡμεῖς οἱ ἐκ προγόνων Χριστιανοί, «οἱ πολιτισμένοι λευκοί», διὰ τοὺς ὑπερόχους τούτους λόγους τοῦ «Μαύρου» ἡγέτου, οἵτινες ἐλέχθησαν ἀπὸ θέσεως ἰσχύος, εἰς στιγμὰς μεθυστικοῦ θριάμβου; Διὰ τοῦτο ἐπιφέρει τὸ σχόλιον τῆς Ἐφημερίδος τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ Γυόμο Κεννάτα θεωρεῖται σήμερον ὡς ὁ μεγαλύτερος ἡγέτης τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἀφρικῆς. *Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ λόγοι του δικαιολογοῦν τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆν. Ἐὰν δὲ καταστοῦν τὸ σύνθημα τῆς πολιτικῆς τῶν Ἀφρικανῶν Ἡγετῶν ἔναντι τῶν λευκῶν, (διὰ ὅχι κὶ τῶν λευκῶν τοιοῦτων ἔναντι τῶν ἐγχρώμων;) βέβαιον εἶναι ὅτι... δι' ὅλον τὸν κόσμον θὰ εἶναι καλύτερον» («Καθημερινή» 14-12-63). Τοιοῦτοι ἀναδεικνύονται οἱ ἡγέται οἱ ἔχοντες οὐχὶ μόνον ἡγετικὸν ἀξίωμα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ψυχικὸν μεγαλεῖον. Οἱ ἄλλοι οἱ θαμβούμενοι ἀπὸ τὰ ἀξιώματα καὶ τὰ ἐπίσημα ἐνδύματά των, καὶ θεωροῦντες τοὺς «κοινοὺς» κατὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν «κουνούπια» ὁμοιάζουν, κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον τὰ μικρὰ καὶ ἀνόητα παιδία, τὰ ὁποία ἀναβαίνοντα ἐπὶ καθίσματος καὶ θεωροῦντα τοὺς ἄλλους εἰς χαμηλότερον ἐπίπεδον εὐρισκομένους κομπάζουσι, διὰ τὸ ὑψηλότερον... τῶν ἄλλων ἀνάστημά των, γενόμενα καταγέλαστα.*